ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ

ARELIS

<u>ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ</u>
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ
ΝΕΚΡΟΣ ΓΕΤΑΣ
ΜΑΚΡΙΝΟΣ
ΜΑΡΤΙΑΛΗΣ
ΠΡΑΙΤΩΡΙΑΝΟΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Η Πρώτη Πράξη εξ’ αφορμής της δολοφονίας του Γέτα [Μιλάνο, Ιταλία, 27-3- ή 27-5-189 μ.Χ- Ρώμη, Ιταλία, 26-12-211 μ.Χ] θα εκφρασθεί μέσω ερωταποκρίσεων του νέου αυτοκράτορα, Καρακάλλα [Λυών, Γαλλία, 4-4-188 ή 186 μ.Χ -Χαρράν, Τουρκία, 8-4-217 μ.Χ] και της μητρός του Ιουλίας Δόμνας [Έμεσσα, Συρία, Οκτώβριος/Δεκέμβριος 170 μ.Χ- Αντιόχεια, Συρία, Απρίλιος 217 μ.Χ]- και θα βλαστήσει μια απόπειρα ψυχογράφησης του Καρακάλλα. Αμφότεροι οι πρωταγωνιστές ανατρέχουν σε γεγονότα του πιο μακρινού παρελθόντος, αποκαλύπτοντας με φιλοσοφικό τρόπο τις αποκρυφιστικές μεθόδους εξουσίας του Καρακάλλα, ενώ γίνεται παραλλήλως και μια διερεύνηση των σχέσεών του με τον δολοφονημένο αδελφό του Γέτα. Η Δεύτερη Πράξη θα υλοποιηθεί κάποια ημέρα μετά από τα εγκαίνια των περίφημων Θερμών του Καρακάλλα στην Ρώμη και θα αναλυθούν πάντα με φιλοσοφικό τρόπο ιστορικά γεγονότα του παρελθόντος που έλαβαν χώρα επί Σεπτίμιου Σεβήρου [Λέπτις Μάγκνα, 11-4-145 μ.Χ- Εμποράκουμ, Μεγάλη Βρετανία, 4-2-211 μ.Χ] από τον Καρακάλλα και την Ιουλία Δόμνα. Η Τρίτη Πράξη θα εκτυλιχθεί σε τρεις διαφορετικές άγνωστες χρονικές στιγμές της βασιλείας του Καρακάλλα, σίγουρα στην Ρώμη. Στην πρώτη σκηνή θα αναπτυχθεί διάλογος του αυτοκράτορα με την μητέρα του σχετικώς με τους δαίμονες του Νεκρονομικού και τις ικανότητές τους, στην δεύτερη σκηνή ένας διάλογος για την μυθιστορία του Όσιρη και της Ίσιδος θα εγκαθιδρυθεί και στην τρίτη μια συνομιλία σχετικώς με τους δαίμονες της κολάσεως και τις ιδιότητές τους θα εγκαινιασθεί και στο τέλος της θα ευοδωθεί. Η Τέταρτη Πράξη τον Απρίλιο του 217 μ.Χ θα εκτυλιχθεί με πρωταγωνιστές τον Μακρινό [Μαυριτανία, 165 μ.Χ- Καππαδοκία, Ιούνιος 218 μ.Χ] και τον Μαρτιάλη που εξυφαίνουν συνωμοσία εναντίον του Καρακάλλα, γεγονός που οδηγεί στην δολοφονία του αυτοκράτορα από τον δεύτερο με αποτέλεσμα να αναγορευθεί αυτοκράτωρ ο πρώτος και να εκφωνήσει έναν λόγο ενώπιον των Πραιτοριανών.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

<u>ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ</u>

[Στου Γέτα την κλίνη την ονειρική στις 26-12-211 μ.Χ] θα αποπτυχωθεί. Το σώμα του νεκρού αδελφού του Καρακάλλα στον κόσμο των σκιών έχει επιδοθεί, ενώ στην αγκάλη της Ιουλίας Δόμνας όπως σε πίνακα του Ποντόρμο έχει προσαραχθεί. Ο Αντωνίνος Καρακάλλας με τα δυικά του πτερά συνουσιασμένα στην πλάτη του και με αυτά το τρίγωνο της νίκης να έχει επισυσσωρευθεί. Απαθής την εποπτεύει με σιγή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε γιατί τον Καινιστή έχεις υποδυθεί;[Με ύφος ανεγέρσιμο από τον μελανόμορφο αμφορέα του ψυγείου της, ενώ τα φρύδια της τρικυμίζει τρις.]Για τις ορτυκομαχίες είχε επιβληθεί στου χέδρωπά σου του θανάτου η ποινή;[Με δάκρυα οι δικοί της οφθαλμοί ως υετοί στου Γέτα την κόμη την πληθωριστική.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Η σκιά της δρύπης μου… Αυτή η σκιά… Γιατί ο κόσμος με σκιές να έχει περιβληθεί; [Αναρωτιέται, ενώ έχει καθίσει οκλαδόν σαν να περιμένει από τον κόσμο των νεκρών μια τέχνη νεκρομαντική.] Μόνον όταν ο Αντού κυβερνήσει… Αυτός θα απελάσει τις σκιές ακόμη και από τον κόσμο των νεκρών…Μόνον αυτός…[Επιβλέποντας το βιολετένιο χρώμα του αίματος του νεκρού του αδελφού στο δάπεδο παραληρηματικός, ενώ ακουμπώντας το δάκτυλό του πλάθει την λέξη Αντού σε πεδίο κυκλικό.]Μόνον αυτός τα πάντα να λάμψει μπορεί… Ο Παντοφώτης…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Οι σκιές θα υφίστανται στην αιωνιότητα Αντωνίνε, όσο υπάρχει η ύλη· όχι με την έννοια του δάσους αλλά της κυβικότητας που το καθήκον της επιτελεί έναντι του νόμου της φυσικής…Δίχως φως δεν υπάρχουν Αντωνίνε μήτε σκιές μήτε σκοτάδι…[Κλαίει γοερώς. Ο Καρακάλλας διασύρει από του Γέτα την κλίνη το πάπλωμα, για να το επεξεργασθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αυτό που οράς σεπτή μητέρα του στρατοπέδου έχει σχισμές και αυλακώσεις… [Το άπτει ως έμπορος της Βενετίας.] Αλλάζουν παραλληλόγραμμα και ορθογώνια τα δώρα της θαλάσσης…[Το πάπλωμα δάκνει με το δεξί χέρι, ενώ συνεχίζει να υφαίνει ακατανόητους στους αμύητους κύκλους επάνω στο νωπό του Γέτα αίμα.] Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν…[Αδυσώπητος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Το εγχειρίδιο με το οποίο εξαπέστειλες το κλωνάρι σου στα Ηλύσια Πεδία που τέκνον μου έχει κρυφθεί; [Αποστρεφόμενη το βλέμμα της και προσηλωμένη στον καθευδόμενο στην λήθη της ζωής, Γέτα.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Στο πάπλωμα που βλέπεις… [Προσεγγίζοντας του νομίσματος τα άκρα, ενώ το εγχειρίδιο της αιδούς κατρακυλάει προς την γη.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Καθορώ Αντωνίνε πως οάσεις αίματος έχουν αναδυθεί…[Ο Καρακάλλας το γλύφει ώστε την αποφορά της αποσυντεθειμένης ζωής να αφουγκρασθεί.] Το αίμα το αζωικό περισσότερο από την ζωή που του στέρησες, είχε από εσένα αγαπηθεί…[Αυτό το γεγονός σαν να μην το έχει αποδεχθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Το "εγώ" μου σε αυτές του ανακτοβουλίου κηλίδες διορώ που σαν αυτό το φιλντισένιο κεχριμπάρι δεν είναι σε θέση να εκτιμηθεί...[Σαν υπνωτισμένος γκουρού.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πως έγινες μονήρης αυτοκράτωρ ενατενίζοντας το γεγονός….[Με λυγμούς.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τον Νιννουάμ μητέρα να έχεις σκεφθεί…Αυτός απεφάνθη για την θητεία του Γέτα την αυτοκρατορική…[Με ντετερμινισμό.] Δύο αυτοκράτορες από την εποχή του Οκταβιανού Αυγούστου στην Ρώμη δεν χωρούν…Ή εγώ ή αυτός…[Ο νεκρός Γέτας με του Βάουσχαουπτ το χέρι θα καταδειχθεί.] Ως σωστός Ρωμαίος από εμένα η αντωνυμία η προσωπική από την δεικτική θα προτιμηθεί…Η πρώτη την εικόνα στιγματίζει, ενώ η δεύτερη με τα κύματα των λέξεων έχει συναιρεθεί και στην προκυμαία των συναισθημάτων

έχει παφλασθεί…[Σαν ρήτωρ δεινός στο Forum.]Εξάλλου αυτή η λέξη είναι χιλιομετρική…[Γελάει ως την ηβική περιοχή.]Αυτός…[Με στόμφο.] Εγώ…[Με στόμφο παγωνιού.]Καταλήγει στο γράμμα ωμέγα που σημαίνει το τέλος και όπου τέλος εκεί και ο σκοπός…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε με τον σκοπό σου έχεις συναντηθεί… [Μοιρολογώντας και ουρλιάζοντας με αναφιλητά και λυγμούς, διπλωμένη σαν κούνια. Ο Καρακάλλας με το εγχειρίδιό του θα διαζευχθεί, κατασκοπεύοντας έκθαμβος τα ίχνη που άφησε στα χέρια του αυτό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Στην αδικία του πατρός μου που με κατηγόρησε πως ήμουν πίσω από την συνωμοσία του Πλαυτιανού, δεν έχεις αναφερθεί… [Πασιφανώς ανάστατος και με αγανάκτηση οφιοειδή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πάντα με κατηγορείς πως ως Ρεβέκκα σου έχω σταθεί…
Ο πατήρ σου είχε με τον Πλαυτιανό σχέση γενετησιακή… [Με ντροπή.] Τις νύχτες δεν επέστρεφε στην κλίνη την συζυγική· μα όταν το έπραττε η διάθεση του η ερωτική ήταν σελήνη κενή… Έλλογο που πίστευε τα λόγια του κτητικού του εραστή από αυτά της ράγας του, μου είχε φανεί… [Αναμένοντας του Αντωνίνου την πράξη την αντιδραστική.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Στην συζυγία με την κόρη του Πλαυτιανού είχες αντιδράσει και από αυτό είχε παντελώς αποθρασυνθεί…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Μην ξεχάσεις υιέ μου… [Ο Καρακάλλας την προσεγγίζει μπουσουλώντας σαν μωρό.] Αντωνίνε μου… Μικρέ μου Αντωνίνε… [Του αγγίζει τα δυαδικά του μάγουλα σαν μικρό παιδί.]Ποτέ σου μην ξεχάσεις πως απειλούσες να αποκτείνεις τον ίδιο και την θυγατέρα του…[Σαν να μην πιστεύει το κακό που της έχει συμβεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Δεν μου άρεσε να συμμερίζομαι την κλίνη της και κακώς ψάλατε τρις το "μουνούς σιγκσίγκα αγκμπάρα ντε ιννίν αγκίς ξασχούς γκισνού ούρμα σαζίγκα μπάρα γιε ζιγκασούμπα να αγκζισαμαζίγκα ναμζά γιέ ιννίν ντουρρέ ες άκκι ουγκού αγκμπά άντα γκούμπ" πάνω από το ρόδι της προτού σε χυμό να της έχει προσφερθεί… [Με μένος αποκρυφιστικό.] Δεν διέθετε την έλξη των επιθυμιών… Των ανομολόγητων της Αρκάνα επιθυμιών… Την έλξη της αναγνώρισης των καινών ιστοριών… Δεν είχε την μαγνητική σκέψη, την έξαψη, μήτε και τον ενθουσιασμό για τον μικρό της μεγάλο θεό… [Σαν υπνωτισμένος από έρωτα μαγικό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και την κορμοστασιά…Τι κορμοστασιά…[Ο Αντωνίνος αφίσταται από κοντά της, περιφερόμενος στην κλίνη για την επίδειξη της μητρικής της προτάσεως.]Κορμός δίχως κηλίδες πορφυρές… Αυτό για εσένα είχα οραματισθεί… Στις γραμμές των χεριών μου αυτά τα ρόδα σε ανακαλούν για να μην προβείς στον φόνο του καθενός, την πράξη την επαναληπτική…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αυτά τα ρόδα…[Τα δόντια της άνω και της κάτω στοίχισης σαν της Ιεριχούς τα τείχη.] Η γη είναι εμπλέα λάβας στον πυρήνα της… [Σαν να κάνει ανασκόπηση από το θεωρείο σχετικώς με τα έγκατα της γης.]Πίσω από τις οροσειρές των χεριών του ενύπνιού μου κλωναριού μια αφρόπλαστη λάβα αίματος έχουν στερεοποιήσει… Αν δεν τον είχα δολοφονήσει θα είχε προλάβει πρώτος στον Χάρο νωρίτερα να με προικοδοτήσει… [Εποπτεύει τις παλάμες των χεριών του για να επιβεβαιώσει πως δεν περιέχουν σήμαντρα αίματος από την αδελφοκτονία.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε το κάρυό σου για εσένα καρδιοκτυπούσε…. Ποτέ αυτό μην το αναλογισθείς… [Με παράπονο οιστρογονικό που στέργει ως αντίδοση στις κερκίδες προτάσεις.]

ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ο πατήρ μου πάντα τον Γέτα προόριζε στην Ρώμη για να είναι μονάρχης… [Με σύσφιξης δόντια.] Ιδού το ηφαίστειο που εκτινάχθηκε και μεταμορφώθηκε σε ρόδο αγριάνθεμο στα χέρια και στο κάτοπτρό του…[Ατενίζει το εγχειρίδιο στο πάπλωμα.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Μην επιλησμονήσεις ποτέ πως ο Σατουρνίνος την συνομωσία είχε εκπτυχώσει…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ο αγέρωχος Κρόνος τον έχει για πάντα δαμάσει… Saturninus …. Μέγας και τρανός στο όνομα του λόγω των ευλογιών του Κρόνου που του απέδωσε την απόληξη του μικρού…[Με το ύφος του σεληνοφεγγούς παντογνώστη.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ίσως υποκοριστικό…[Με ύφος Εστιάδος.] Εκ του γένους του Κρόνου…[Με ύφος γλωσσολόγου.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Εμείς πρεσβεύουμε την εξουσία επί της γης και ο Σατουρνίνος ένα άλλο σφάγιο της….[Με υφή πεπρωμένης παράδοσης στην κυριαρχία του λόγου.]Του πατρός μου τον πλούτο και κατά συνέπεια τον δικό μου εφέλκυε ο Πλαυτιανός να σφετερισθεί. [Η ψυχή του στον βόρειο πόλο της Δόμνας σαν χελάνδιο.] Επεδίωκε των υπηκόων και των στρατιωτών την τιμή …[Με τανυσίπτερο βήμα λόγου.]Από την άλλη στα χρήματα ο Σατουρνίνος ήταν αρκετός…[Με επίγνωση των φρονημάτων του.]Δεν ενδυόταν πορφυρές παρυφές, όπως ο Πλαυτιανός και δεν ήταν σαν ουρά του στον μονόδρομό του τον ολισθηρό…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ήταν Σύρος γι’ αυτό και ως την ύστατη στιγμή αμφιταλαντευτικός… [Γελάει και με τόνο σκωπτικό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Με εμέμφθη ο πατήρ μου πως είχα υποκινήσει τον Σατουρνίνο να συκοφαντήσει τον Πλαυτιανό… [Με μάτια βλοσυρά και ανταρκτικά από τον θυμό.]Είμαι ακόμη οργίλος…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ο θώρακάς του Αντωνίνε ήταν ιουδαϊκός… Για διασκέδαση δεν ήταν θελκτικός… [Γελάει, ενώ κλαίει σε τόνο συγχρονικό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Η έσθητά του στο απολειφάδι της ήταν δεικτική…[Με γραφειοκρατικό υπολογισμό. Ξανακάθεται οκλαδόν και μετράει τα δάκτυλα των χειρών.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Οφείλεις Αντωνίνε να παραδεχθείς πως ο πατήρ σου με το κοινό θησαυροφυλάκιο και για τους δυο είχε έφεση συμφιλιωτική…[Με ιερότητα αιθερική που αρμόζει σε αυτοκράτειρα· σεπτή και ρωμαϊκή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί Σεβαστή Μητέρα να προτιμήσω αυτό που μου ανήκει όλο και να το μοιρασθώ για να παραλάβω το μισό; Εξάλλου ο εμφύλιος πόλεμος που φοβόταν ο πατήρ με την σαρκοφάγο του Γέτα ανήκει πια στο παρελθόν…[Σφραγίζει τους οφθαλμούς του σαν να ’ναι με το υπερπέραν διαλογικός.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τώρα με τον ήλιο και το κεφάλιό σου στον χειμώνα της ζωής θα εφορμείς σε κάθε ηδονής λογής δίχως σε τούτο ποτέ να απολογηθείς…[Με αγανάκτηση ληκύθου που αποπειράται να επαναφέρει τον οινοχο'ι'κό της εαυτό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Οι υπηρέτριες μου προσέφεραν διπλώματα που η σύζυγος μου η νεκρή ποτέ σε αυτά δεν θα ’χε αναφερθεί….[Μειδιά μετά ουράς σαν άνδρας που θωπεύει κάποιας ανώνυμης γυναικός τον μαστό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Σε ελλιμένισε ο πατήρ σου στην Βρετανία, ώστε από αυτές τις έξεις να αποκοπείς αλλά και για να λιθοαγωγηθείς στον μίτο της ζωής…[Με ύφος μήτρας υπόμνησης που ενέχει στοιχεία πατριαρχίας.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Καλλίπυγες κορασίδες και κούροι μάθε πως υπάρχουν και στην νήσο την βρετανική…[Σε υφή σμηναρχικού, τριχοειδούς, εγωισμού που την

μετόπη του από αίσθηση βεβαιότητας και ασφάλειας κυματίζει.] Εσένα γιατί σε έφερε μαζί του ως επιστολή; [Με τα πόδια του μια πυραμίδα εις το δάπεδο θα σχηματισθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Στην Βρετανία…[Με τάση αναπόλησης.]Θυμάσαι Αντωνίνε την περίοδο που οι Βρετανοί πρέσβεις ζητούσαν να έχουν συνθηκολογηθεί; [Με λεία και όχι τραχιά την αίσθηση της ρωμαϊκής υπεροχής, έναντι του βαρβαρικού τρόπου ζωής που πρέσβευαν της Βρετανίας οι γηγενείς.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Δεν συναινούσε ο πατήρ γιατί μόλις η άφιξή μας εκεί είχε προσληφθεί…[Με χαμόγελο νοσταλγικής αυτοπεποίθησης.]Αν στην συνθηκολόγηση και στην σύναψη ειρήνης είχαμε μεταβεί, στην Ρώμη αμφότεροι θα έπρεπε να ήμασταν επιστρεπτοί… [Καγχάζει.] Το γόητρό μας θα είχε ανεπανορθώτως πληγεί, αφού το ρωμαϊκό ιδεώδες είναι αυτό του μαχόμενου εις το διηνεκές πολεμιστή, ενώ οι γέφυρες συμβόλιζαν την κέλευθο την ασφαλή για να μην έχουμε στο έλος των Βρετανών εμποτισθεί…Και εξάλλου γιατί να συνθηκολογούσε ο πατήρ, όταν μπορούσε να έχει στο χέρι τη νίκη ακονιτί;
[Με αρχιλόχειο κυνισμό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Βουτυρωμένοι ως την μέση οι Βρετανοί… [Με χαμόγελο δαφνηφορούσας γυνής που άλλων κατορθώματα ως δικά της έχει σφετερισθεί.] Το χείριστο όλων θα ήταν να υπήρχαν ως ερέτες στην κεφαλή… Μισή τιμή… [Με σιγουριά επισφαλή.] Και ουδεμία διατίμηση αξιακή… Αλήθεια Αντωνίνε γιατί επικοσμούσαν με σίδερο την στολή τους οι Βρετανοί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί για να πεθάνουν στο αίμα τους είχαν γεννηθεί…[Με ύφος επιτιμητικό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Στις δερματοστιξίες ζώων ποιοι ήταν ακριβώς οι συμβολισμοί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πως πρυτάνευαν των πρωτόγονων ενστίκτων τους και πως με τα ζώα διέφεραν μόνον στο δέρας… [Συλλαμβάνει με το ρεπουμπλικανικό του χέρι το μπράτσο του το δημοκρατικό, για να επιβεβαιώσει πως δεν είναι Βρετανός.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αν ο Γέτας από τον Σεπτίμιο Σεβήρο είχε περισσότερο αγαπηθεί, τότε γιατί του ανέθεσε ραδαμάνθυα καθήκοντα να ασκεί και σε εσένα την εκστρατεία του είχε εμπιστευθεί;[Με αδημονία για το περιεχόμενο της απόκρισης.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Την βαρβαρότητά τους για να ενστερνισθώ και από τον αδελφό μου να δικασθώ…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί Αντωνίνε τα πράγματα τα αναθεωρείς από την πλευρά του γρανίτη και όχι του αιματίτη;[Με ύφος και αίσθηση της αποστολής της ετεροσυναίσθησης.] Ο πατήρ σου Αντωνίνε, σου ζήτησε να τον συνοδεύσεις, για να σου αποδείξει ότι εσένα για το αυτοκρατορικό αξίωμα είχε προτιμήσει… [Με ύφος αυλαίας-πειστικότητας.] Να είσαι ετοιμοπόλεμος στρατιώτης και των συνταγματαρχικών στρατηγικών γνώστης….[Με ύφος εφησυχαστικής προσποίησης.]Για την εμπειρία είναι η απάντηση η πιο ορθή…[Ο Καρακάλλας με τα πόδια του έναν ρόμβο σχηματοποιεί.] Τα έκανε όλα για εσένα…Μόνον για εσένα…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Οι κληθείσες θυσίες των γονέων…[Με τάση σκωπτικού θαμισμού.] Οι θυσίες των γονέων… [Ο Καρακάλλας επιβλέπει ένα τμήμα του εδάφιου με αιδώ, πολύ περισσότερο για να μην εκδηλωθεί η αμηχανία που ένιωσε και ολιγότερον για την παραδοχή της πρώτης.]Δεν με ενδιαφέρει η θητεία μου στον λειμώνα, τον θερινό και μεσημβρινό…[Το βλέμμα του ως δύων ήλιος.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε ένας αυτοκράτωρ οφείλει στρατηγικές πολέμου να γνωρίζει, αφενός μεν ώστε τους ενάντιούς μας στην κραταιά αυτοκρατορία να αποκρούει, αφετέρου δε ώστε το στράτευμα στο σέβας και στην αιδώ να προσκρούει…[Με ύφος λύκαινας γαλουχώντας τον Ρωμύλο και τον Ρέμο.] Και πως αντλούμε το τριφύλλι του λαγού του στρατεύματος ποτέ σου μην το λησμονήσεις…Ποτέ σου να μην το λησμονήσεις…[Τον δεικνύει με τον παράμεσο του δεξιού της χεριού, ως μεγάλη διδάσκαλος του ρωμαϊκού γένους.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Επίσταμαι μήτερ… [Με μέγιστο δορατοειδές ύφος ντροπής που όμως δεν δείχνει εντατικό αίσθημα απάθειας για τα χρειώδη του αδηφάγου στρατεύματος του αυτοκρατορικού.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε μην λησμονήσεις πως πολλοί στο στράτευμα σε θεώρησαν υπόλογο για τα Τάρταρα του πατρός σου…[Με ύφος ρομαντικού ιδεαλισμού που υπομιμνήσκει ένα καθήκον παραιτημένο από την μνήμη, λόγω ενός υπερφορβικού εγωισμού που απορρέει όμως από τον αυτοκρατορικό θώκο.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Διαδόσεις…[Με συριστική κίνηση στις κατωφέρειες του ψυκτήρα του.]Επίπλαστες διαδόσεις…Εξάλλου ήταν πολύ ηλικιωμένος…[Με οφθαλμούς μαλαχίτη που αποφεύγουν την αλήθεια.]Και ασθενής…[Με διατριβόντες στην αδημονία οφθαλμούς, για της σκηπτροφορίας την διαρπαγή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε τώρα που δολοφόνησες τον Γέτα κανείς δεν θα πιστεύει πως δεν ήσουν και πίσω από την δύση του πατρός σου…[Με αυτοκρατορική τύρβη που ταιριάζει περισσότερο σε μητρική στοργή, παρά στον φύλακα του λαού που ηδονίζεται από την παγίδευση του ανωτέρου.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Εγώ; Άλλοι το έπραξαν….Ανώνυμοι δολοφόνοι…[Προσποιείται πως με τα χέρια του συλλαμβάνει τους δολοφόνους του αδελφού του.]Θα φωνάζω πως άλλοι το έπραξαν και πως διέφυγα τον κίνδυνο στις έσχατες στιγμές…[Με ύφος σπιούνου.]Έπρεπε να το κάνω ως ατύχημα να διαφανεί …Με το γράμμα όμικρον στον πυθμένα τσάκρα του πάγου του και σε κίνηση οπισθοδρομική.]Έχεις τον ζυγό τα χείλη σου μητέρα να φιλεί… [Γελάει ειρωνικά.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντ' αυτού έκανες τους ιατρούς του πατρός σου να έχουν χαροπαλευθεί… Ίαμα στην εξουσιαμανία σου δεν θα βρεις εσαεί… [Με ασύδοτη αυτοπεποίθηση.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Μια μορφή εξουσίας μάθε μητέρα πως είναι και η ιατρική: του σώματος από το πνεύμα του σώματος και του πνεύματος από το σώμα του πνεύματος.[Με ύφος Σταγειρίτη.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και όχι του πνεύματος από την πνοή του πνεύματος; [Με εφέλκυση αποστόμωσης.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τότε με τον Ιπποκράτη θα είχαμε συναντηθεί και σε μια σάρκα θα 'χαμε συνενωθεί: σε αυτήν του πνεύματος που δεν έχει με τίποτε λυγισθεί…. [Ως μέγας θαυμαστής του στρατηλάτη Αλέξανδρου.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Στον Άδη δεν θα χόρευαν του πατρός σου οι ιατροί, αν νωρίτερα εκ του αναμενομένου δεν τον είχαν αποστείλει εκεί…[Με ύφος πυξίδας σιγουριάς.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αν πλημμελώς το έργο τους είχαν επιτελέσει, θα διαβιούσαν τρυφηλή ζωή…Βασικός νόμος στην Πανάρχαια Αυτοκρατορία την Ρωμαϊκή…[Με τις χείρες περιδεμένες πίσω στην πλάτη από την έννοια της επίβλεψης του καθήκοντος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Το ζήτημα δεν είναι αν επιτέλεσαν τα καθήκοντά τους πλημμελώς ή ορθώς, αλλά στις διαταγές που υλοποίησαν ποιος ήταν το

αφεντικό…[Με ύφος αυτοκράτειρας που γνωρίζει την διακριτότητα των προνομίων της θέσης της.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Την ιστορία μάθε μητέρα πως την γράφουν οι ισχυροί για τους ισχυρότερους…Νόμος αδυσώπητος και αρχαϊκός… [Γελάει και δακρύζει συγχρόνως. Ο Καρακάλλας εγείρεται εκ του δαπέδου.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ποιος ήταν ο πιο ισχυρός; Ο Σεπτίμιος Σεβήρος, εσύ ή ο Γέτας; Ο λόγος σας για διαφορετικές αιτίες θα είναι ο πιο αξιομνημονευτικός …[Ο Καρακάλλας στους λόγους αυτούς κοντοστέκεται και μοιάζει να τους επεξεργάζεται στο νου του διεξοδικώς.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Εσένα δεν σε απέστειλα στου Άδη τις νεφέλες, ώστε τετράδα να σφυρηλατηθεί…. [Γελάει και κοιτάζει σα ’να ’ναι ανατέλλοντα στον ουρανό άστρα στου αυτοκρατορικού δώματος την οροφή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Κέντησες στον χορό του Κέρβερου τους παιδαγωγούς σου που επέμειναν με τον αδελφό σου πως θα γίνεις σκυλί… [Με ύφος συμφωνίας σε προκαθορισμένα πλαίσια συμβατής.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Χριστιανική διδαχή… Μου υπενθυμίζουν τις κατακόμβες τους οι παιδαγωγοί… [Κλείνει τα αβγά του για μια στιγμή, σαν να πρόκειται να μαντεύσει το περιεχόμενο μιας πιθανής μαγειρικής.] Οι προτάσεις σου σε κενοτάφια έχουν διδαχθεί…[Τα ξανανοίγει, ώστε τον ανύπαρκτο νεφελώδη στην οροφή του δώματος ουρανό να δει.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Η ισότητα που από τον πατέρα σου σε εσένα και στον Γέτα είχαν προσφερθεί;[Με ύφος σφυρικτικής λαλιάς στου Καρακάλλα το αυτί, σαν να’ ναι κρύπτη αρκανική και με ματιά που λοξοδρομεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Με τα δώρα μου πάντως προς το στράτευμα η ανισότητα είχε επιτευχθεί…Να είμαι πιο ίσος από τον Γέτα είχε κατορθωθεί…[Με θεληματικό πηγούνι.]Με περισσότερα ίσα δικαιώματα….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και από την Βρετανία στην Ρώμη η τέφρα του πατρός σου να έχει εναποθετηθεί… [Με διαβεβαιωτικό ύφος που ελλοχεύει στην άνεση του λόγου της.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Δεν ήθελα στην θάλασσα της Βρετανίας να διασκορπισθεί και στον Ποσειδώνα να ποιήσω σπονδή… [Με ύφος ενός προσώπου που με τις ιδιωτικές αναμνήσεις παρακρατώντας τες έχει δεσμευθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Καλλίτερα Αντωνίνε που στους ιερούς, βασιλικούς τάφους ο πατήρ σου έχει ενταφιασθεί… Η στάχτη το χώμα πρέπει να νυμφευθεί, εκτός και αν είναι σταγόνες, οπότε στην θάλασσα πρέπει να προσγειωθεί…[Με μακρά πείρα Παρμενίδη.] Και εξάλλου τα ενέχυρα των τάφων αφοσιώνονται στην αποθέωση και στην μετά θάνατον την τέχνη την λατρευτική… [Με περισπωμένη σοφία ιερή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τώρα στον τάφο του Μάρκου Αυρηλίου είναι του πατρός μου τα λείψανα και των άλλων πάνσεπτων αυτοκρατόρων…[Σαν να ’χει από την τελική έκβαση της μοίρας του πατρός του ανακουφισθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ώστε την επόμενη φορά έχοντας ως ανυπέρβλητο ίνδαλμα όλων των Ρωμαίων αυτοκρατόρων τον βασιλιά φιλόσοφο Μάρκο Αυρήλιο σε ανάλογες ή και σε υπερβατικές πράξεις Άρη να μεταβεί… [Συμπληρώνοντας την βελονιά στο πλεκτό ύφος του λόγου της.] Γιατί όμως το άγαλμα πανομοιότυπο με τον νεκρό πλασμένο από κερί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί μητέρα η ζωή είναι σαν την τρικυμία και αέρινη, όπως το κερί… [Φυσάει στο πουθενά σαπουνόφουσκες σαν πίνακα του Ζαν Μπατίστ Σιμεόν Σαρντέν.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ναι…Αν δεν ανάψεις πυρ δεν λιώνει το κερί…Δεν έχει φθαρεί…Δεν γίνεται ένα με την άμμο το κερί…[Σαν να γνωρίζει την απάντηση που θα της αποδοθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Παρατήρηση λίαν οξυδερκής…Ολίγοι έχουν το πυρ… Οι περισσότεροι δίχως φως στην καρδιά, στην ψυχή και στην ζωή διαθέτουν το κερί…[Προσποιείται πως ανάβει στον αέρα ένα κερί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Συνεπώς δεν πρόκειται από το πυρ τίποτε να λιωθεί…[Εφησυχασμένη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ναι, αλλά κομματιάζονται από την διάκριση του τυχαίου…[Θα υποκριθεί πως μετατρέπει σε θραύσματα στον αέρα ένα αόριστο κερί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Το νεκροκρέβατο γιατί πιστεύεις Αντωνίνε πως από ελεφαντόδοντο με καμήλας πόδια έχει πλασθεί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πιστεύω πως γιατί η μνήμη μεταρσιώνει τα εγκόσμια και συνορεύει με τα πέρατα του ουρανού, εκεί που δεν φθάνουν οι θνητοί με τις σκαντζοχοιρικές καθημερινές έγνοιες, ενώ εμείς με επίνοιες οροσειρών που εξοστρακίζουν τα επουράνια προβλήματα έχουμε επιφορτισθεί… [Με ύφος ενήλικου και πεπειραμένου αυτοκράτορα.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Κάτω από το ομοίωμα των αποθεωμένων αυτοκρατόρων τι εκπροσωπούν τα χρυσοΰφαντα στρώματα;[Με την πεποίθηση της δικής της απάντησης.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Η χλιδή και η πολυτέλεια από την αποθεωμένη εξαΰλωση των αυτοκρατόρων που είναι υπεράνω των προσαγορευμένων υλικών αγαθών πως έχουν κατανικηθεί…[Μετά ύφους ανυπερβλήτου πίστεως.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί στην δεξιά πλευρά οι γυναίκες λευκώλενες και στην αριστερή με μελανούς χιτώνες οι Συγκλητικοί; [Η κόμη του νεκρού Γέτα από εκείνην πλεκτή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί μητέρα το μελανό δεν αρμόζει στην δεξιά πλευρά του νεκρού…[Θωπεύει το χριστιανοδημοκρατικό μέρος του στήθους του.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και το κρίνο στην αριστερή που είναι πάντα λευκή…[Αποσβολωμένη.]Τι πιστεύεις Αντωνίνε πως η χορωδία των παιδιών των αριστοκρατών και των πατρικίων εκπροσωπεί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ίσως πως ο νεκρός θα προβεί σε κατάβαση εις τα Ηλύσια Πεδία ή του Άδη με του Ορφέα την λύρα ως συνοδεία…[Σκεπτικός στο τετράγωνο του μυαλού του.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και τα φρύγανα για του παγανισμού την αποθεωτική μανία….[Με σύλληψη προσθετική στου νου της την κατσαρόλα την μαγειρική.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Και το ελεφαντόδοντο το καλλίτερο αντίδοτο για την απάλειψη της αμνησίας… [Λογοτροπεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Η μνήμη Αντωνίνε υφίσταται και δίχως την ύπαρξή μας…Απλώς ενίοτε το δέρας της ψυχής την έχει νυμφευθεί και κάποτε σινιάλο αποχαιρετισμού σε διάσπαρτα σημεία ποιεί…[Κοιτάζοντας τους φλεβικούς κίονες των ναΐσκων χεριών της.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Στο δεύτερο επίπεδο του οικήματος του νεκρού η κλίνη…[Απομαγνητισμένος από την περγαμηνή της συζήτησης.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Οι νεκροί ακόμη Αντωνίνε και ως δεύτεροι τους ζώντες εποπτεύουν υψηλοί… [Εκρήγνυται σε λυγμούς με τα χέρια σε γροθιές, πότε τα μάγουλά της και πότε το αέτωμά της να έχουν περιποιηθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τα αρώματα, τα θυμιάματα και οι χυμοί; [Γελάει μονήρης.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Οι οσμές είναι οι υάκινθοι της μνήμης… Δεν έχουν εξαλειφθεί… [Με αμετάπειστο βλέμμα, ενώ είναι σε λήθη η προτεραία της ανάβλυση.]Την κοσμούν στα παράθυρά της για να την εξαιολίζουν…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Και ο γαρμπής να εφιππεύει μαζί του με των οσμών την κόμη…[Θωπεύει την κόμη του.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τι συμβολίζει των ιππέων η πομπή που την κατασκευή κυκλώνει;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πως ο ίππος τον θάνατο που θριαμβεύει, έχει την δυνατότητα να σφαιροποιεί… Σε κοσμικό επίπεδο γιατί εδώ είναι η έκφανση της φαρετροποιημένης κατασκευής…[Με απολογητικό ύφος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και οι μάσκες που φορούν αυτοί που είναι στα άρματα;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τους Ρωμαίους αυτοκράτορες έχουν υποδυθεί…[Με τα χέρια του σε φυσικότητα λόγων σχηματίζει στο άνω μέρος το γράμμα w.] Όσους ιχνηλάτησαν την αυτοκρατορία και όσους ακόμη την διακυβερνούν…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Των στρατηγών οι μάσκες συμβόλιζαν της αυτοκρατορίας το στρατοκρατικό καθεστώς, ενώ οι υπόλοιπες μάσκες τους ρόλους που έχουν υποδυθεί όσοι την διοικούν…Θέατρο…[Με βλέμμα Ηράκλειου αετού.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Κωμωδία μητέρα ή τραγωδία; Ως ελληνική πλινθοδομή δεν την ευρίσκω πια τερπνή…[Με ύφος επίπονης απογοήτευσης.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Οι τέσσερεις και πλέον κατασκευές οδηγούν στην πιο μικρή…Και με τις φλόγες ο αετός της πιο μικρής θα απολυτρωθεί, για να μετατοπισθεί στον ουρανό από την γη του αυτοκράτορα η ψυχή…[Σε φάση ονειροπόλησης.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ:Ο Δίας είναι που εκφεύγει από τις φλόγες και το επιτύμβιο, ώστε η αθανασία του στον επιτάφιο αυτοκράτορα να μεταβιβασθεί… [Με ύφος ακλόνητης αυτοπεποίθησης.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Δεν προσεγγίζει Αντωνίνε τους θεούς της φλόγας η έννοια που καίει… Εκλέγουν την λαμπηδόνα…. [Χαϊδεύει του κοιμώμενου Γέτα τα στήθη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Δεν επιζητώ μητέρα τόσο μικρός να αποθεωθώ…[Αναστενάζει με ελαπρή ανακούφιση.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Το κλωνάρι σου, ο Γέτας Αντωνίνε ήταν καλοπροαίρετος, πράος και μετριοπαθής…[Σε γαλήνιο ύφος που δαμάζει τα κακοτράχαλα θηρία.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Το κοινοκάρπιό μου αγαπητή μητέρα την ζωηφόρο του Μαρτιάλη και του Ευφρονίου είχε κερδίσει· μα έπρεπε να φανώ σε αυτό το ενδεχόμενο απωθητικός και τούτη η παλάμη να τον εκβλαστήσει… [Συσφίγγει σε γροθιά την χριστιανοδημοκρατική του παλάμη.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε δεν αποθηκεύεις το γεγονός πως του άρεσε η παλαίστρα και ο αθλητισμός…Αρετές που εκτιμάει και αγαπάει ο ρωμαϊκός στρατός… [Στο μέτωπό της η θεωρία της πρόσληψης των χειρών.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πάντα μου άρεσε ο καλλωπισμός και αυτό δεν ήταν από τον στρατό διόλου σεβαστό…[Με τα χείλη του να σχηματίζουν το σύμβολο του υδροχόου.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πάντα δωροδότης ήταν ο δικός μου υιός…[Ψηλαφώντας τα χέρια που πρεσβεύουν την γενναιοψυχία.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Με των άλλων τα χρήματα κέρδισε έναν σεβασμό δανεικό…Του πατρός…[Με ύφος τεχνηέντως επιτηδευμένο και βλοσυρό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πάντα πόλεμος Αντωνίνε… Πάντα πόλεμος…[Δίχως παραμυθία φιλάει του ενύπνιου Γέτα τα στήθη.]

ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Η Ευρώπη σε εμένα· σε εκείνον η Ασία…[Με μεγάθυμη υπερηφάνεια.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Σας χώριζε Προποντίδα διαφορών….[Με λυγμούς.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ουδείς εκ των δύο δεν πρόφθασε με τον άλλον να αναμετρηθεί…[Στις δάφνες του επαναπαυμένος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αυτή την Προποντίδα Αντωνίνε θα ’θελα πολύ να την καλύψω με το πέπλο της Αθηνάς και με εμένα…[Με την άνεση του αιθέρα.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Και όχι να σε κομματιάσουν όπως έπραξε με τους υιούς του Θυέστη ο Ατρέας για να γεφυρώσεις τους διαφοροποιημένους κόσμους της Ευρώπης και της Ασίας… [Με αλχημιστική αντιλογία που επιζητεί την εναλλαγή της συζητήσεως.]Με 2.500 αττικές δραχμές στον καθένα θα αποφευχθεί η συγκίνησή τους για την απώλεια του Γέτα…[Με ανακούφιση.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ενδέχεται να παραλάβουν χρήματα και από τον ναό που σημαίνει σφετερισμό της περιουσίας των θεών…[Σε περισυλλογή θυμάτων λέξεων.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πάντως δεν θα απολογηθώ στους θεούς για το ανόμημα αυτό…Εξάλλου έχω ένα ελαφρυντικό…[Με σύμφυτη ικανοποίηση.]Οι υπηρέτες εξομολογήθηκαν ότι ο Γέτας προετοίμαζε με δηλητήριο να θανατωθώ…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Όχι, σαν αυτό που ρέει στον ψυκτήρα σου…[Ο Καρακάλλας γίνεται νευρικός.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Μητέρα που υπεραγαπούσες το σκιάδιό μου… Όχι αυτό… [Με ζήλεια που πτερίζει, του Γέτα την κοιλιά την παρατηρεί.]Αμύνθηκα και αυτό δεν ήταν μόνον Θεμιδιακό αλλά και επιβλητικό…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Δεν είσαι βέβαια ο πρώτος Αντωνίνε που κατακρεουργεί για τον θρόνο τον δικό του θαλλό… Από τον Νέρωνα είχε δολοφονηθεί ο Βρετανικός….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Του την έδωσε την άδεια ο Δίας αλλά και την εξουσία…[Με περίσκεψη παντογνωσίας.] Θα εξοντώσω όλο τον περίγυρο του Γέτα…Δεν θέλω τίποτε που να μου θυμίζει αυτόν… Καλλιτέχνες, μουσηγέτες, χοροφόροι, αθλητές, αρματηλάτες θα τον υπηρετήσουν στον Άδη με την δική τους νηνεμία… [Με ύφος δηκτικό.] Εξάλλου αυτή δεν ήταν σε όλη τους την ζωή η δική τους λατρεία;[Με ισόποσες δόσεις ειρωνείας.]Από άλλο πόστο καιρός από αυτούς είναι υπηρεσία να του έχει προσφερθεί…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ποιοι άλλοι Αντωνίνε στου μυαλού σου την λίστα έχουν εγγραφεί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πρώτη η Κορνιφικία, του Κόμοδου η αδελφή…[Με επιμονή στην απόφασή του και φιλαρέσκεια.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αυτό γιατί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Μου ανακαλεί του Κόμοδου την θανή… Είναι όνυξ οιωνός· όσο ζω εγώ να ζει αυτή… Δέδοικα μήπως ο λαιμός μου σαν το Κόμοδο στραγγαλισθεί ….[Προσλαμβάνει τον λαιμό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Είναι και κάποιοι άλλοι Αντωνίνε; [Με ύφος καταγραφής που απομνημονεύει πληροφορίες για να τις προειδοποιεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Είναι η συζυγία μου…Ο υιός της Λουκίλλας… Τον θρόνο μου εποφθαλμιά… [Τα μάτια του λεμονοειδή.] Το αναδιφώ στα μάτια του το κορακίσιο του ύφος…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Δεν αποστήθισες τον Σεβήρο τον ομοσημμυδοειδή…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Α, ναι… Και αυτόν… Και του Περτίνακα το αντωοειδές οδοντωτό… Έχει και αυτός φιλοδοξίες επί των δικαιωμάτων του θρόνου μου του αυτοκρατορικού… [Με νεύση χειρός που αποδιώχνει εξ’ οιστροφορίας.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Οι ιέρειες της Εστίας; Σε ποια πρώρα θα καταλήξουν;[Με ειρωνεία.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Να τις ενταφιάσουν ζώσες για να μάθουν να συντηρούν την σιδηρά τους….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ή ετελεύτησαν γιατί η παρθενία τους σάλευε σαν μελάνουρος στον Ατλαντικό…[Με Δημοκρίτειο αναστοχασμό.]
[Ο Καρακάλλας προσπίπτει στα γόνατα της Δόμνας, ενώ τα φώτα επί σκηνής λήγουν βαθμηδόν.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Κάποια ορφανή ναπολεόντειου πατρός και μητρός στιγμή κατά την ημιπερίοδο της αυτοκρατορίας του Καρακάλλα θα διαδραματισθεί. Η Ιουλία Δόμνα βαίνει προς το δωμάτιο του καθευδόμενου Αντωνίνου. Εκείνος τον Μορφέα θα αποχωρισθεί και με την αυτοκρατορική στολή θα περιβληθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Μητέρα μου η κριοφορούσα φενάκη σε ενοχλεί; Την διαμετακόμισα από τον Ίστρο, ώστε την Γερμανία να έχω προσποιηθεί …[Αποκαθαίρει την προσωπίδα του σε μια λεκανίδα, ώστε ο πραγματικός του εαυτός σαν Νάρκισσος να αντανακλασθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Με τέτοιας τρίτης κλίσης φίλους τι να αναμένει κανείς…[Με απόρριψη.]Caracallus…[Με τάση επαναφοράς στον παρατατικό.] Πεποικιλμέναι αργυρώ εν χλαμύσιν….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πρώτος έσκαπτα στο όρυγμα αν και το ένδυμα διακωμωδείς…
[Η αυτοκρατορική στολή με πομπώδες ύφος από τον Καρακάλλα θα της επιδειχθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί τα εδέσματά σου τα εξελάμβανες με ξύλων σκεύη;[Πάντα δίποδη καθέτως να του εκπέμπει νεύμα αναπαύσεως. Ο Καρακάλλας υπακούει και στην κλίνη του σαν γοργόνα θα καθίσει.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Για να μου υπομνήσει πως με το ξύλο της με φιλοδώρησε η Μητέρα Φύση… [Ολοφανώς ενοχλημένος.] Από ότι έχει διαφανεί, το ξύλο ως καβουρίσιο υλικό και εύτρωτο μπορεί και τον θάνατο σε παράγραφο φαρμακείας να φιλοξενεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τουλάχιστον ήσουν ο ενικός που με την μορφή του Πτολεμαίου είχες επικονιασθεί… [Διαγράφει έναν κύκλο γύρω από την κλίνη.]
Αλήθεια, το άγαλμα που εξεικόνιζε του Αλέξανδρου την μισή κεφαλή και στον δικό σου εαυτό την άλλη μισή πως μπορεί να ερμηνευθεί;[Τάχα ανίδεη και κρούοντας το πηγούνι της με το ένα δάκτυλο.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Συμβόλιζε πως είχα εγκαθιδρυθεί στην σκέψη του προτού καν να έχω γεννηθεί γιατί η σωματοποίηση της υλικής έπεται της ιδέας της αστροκεντητής, στην οποία η σκέψη συμβάλλει και έχει προηγηθεί…[Αυτομολεί στην σινδόνη της κλίνης του, πλάθοντας αναλφάβητες πτυχώσεις σε αυτό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και όχι πως στην μνήμη σου ήταν πάντα ο Αλέξανδρος και πως οι νοοδρομίες του σε είχαν νυμφευθεί;[Με παλκοσένικου ύφος και δάκνοντας τα χείλη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Την καυσία για να τον γεραποιήσω την είχε αρραβωνιασθεί…
[Με ύφος βασίλισσας Βικτωρίας.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και όχι για να μην γνωρίσουν οι άλλοι πότε ως κόρυθο ότι τον είχες συζευχθεί με διάθεση παρθική και άλλοτε ως καπέλο με έφεση κυνοειδή;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Δεν θέλω οι άλλοι να γνωρίζουν πότε είμαι Ηρώδης Αντύπας τους ή Αννίβας ο Καρχηδόνιος στρατηγός... [Μελίχρους.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Οι κρηπίδες που είχες ενσωματωθεί;[Με ενατένιση απριλιανή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Συμβόλιζαν πως το σώμα μου είναι ιερατικό και στους αδαείς με την επικουρία του Ασαρουλούντου ένας ασύλητος ναός… [Σε μελανό κίνημα εικονοκλαστικό και σαν να έχει εκκεντηθεί το δικό του "εγώ".]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Το Ασκληπιείο της Περγάμου τα τρώματά σου θα επουλώσει και την κατίσχυση του θα αποδώσει…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Όπως συνέβη με τον Αριστείδη; [Με θωμασμό στα λεξήματα της μητρός του.]Δεν αντέχω πια τώρα που ο Φήστος χαροχορεύει…. [Σαν να εκφωνεί έναν δραματικό μονόλογο.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Την τούφα από την κόμη σου την έχεις στερήσει… [Αφαιρετική στων συνειρμών της τον κευθμό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Και τώρα άπαντες με εποπτεύουν για το τι διασκέπτομαι… Τα μαλλιά μου ήσαν κάποια ύψιστη προστασία… [Εγκιβωτίζεται στην κόμη του πηλοποιώντας έναν πέλεκυ μινωικό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Είναι οι αναμνήσεις μας από την προϊστορική περίοδο της γης…Οι τρίχες των κομών μας τόσες σε αριθμό όσες και οι ζωές μας επί της γης…[Με ύφος πίνακος vanitas.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Εννοείς τα έτη που ζήσαμε επί της γης…[Σε επιστεγαστικό τόνο που η φιλολογική επιμέλεια εμφιλοχωρεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Για τον Φήστο έχει διαδοθεί πως με δική σου εντολή είχε δολοφονηθεί, ώστε τον Πάτροκλο με εσένα Αχιλλέα να υποδυθεί…[Νευρική και αναμένοντας μια απάντηση με αρχαικό φι.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Οι συμπερασματικές μητέρα είναι αληθείς…[Από την λάβα της αλήθειας της κρυφίως έχει οργισθεί.]Όμως από εμένα επίστασαι πως είχε ερωτοκτυπηθεί….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Στο επιτύμβιο τους στους ανέμους είχες δεηθεί…[Κλαίει με κατιούσα διεύθυνση.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Οι άνεμοι μητέρα δεν είναι παρά τα πνεύματα που διαφεντεύουν την γη και στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα έχουν από αυτά διακυβερνηθεί…[Σε διαβεβαιωτικό τόνο.] Και εμφύτως των νέρτερων η υπαρκτή πνοή…[Η Ιουλία Δόμνα κάθεται πλησίον του στην κλίνη σε σχήμα λειψού μαιάνδρου.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί στον τάφο του Αλέξανδρου, Αντωνίνε εναπόθεσες τους βαρύτιμους λίθους, τους ζωστήρες και την χλαμύδα σου την αλουργή;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί από την γη με κάθε λογής αξιώνητους και ημιαξιώνητους λίθους είχε τιμηθεί, αφού μεγάλες υπώρειές της από εκείνον είχαν κατακτηθεί….[Με το ύφος του εμβλήματος της Ήρας.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Την τιμή όμως της μητρός σου στην Αλεξάνδρεια την είχες προασπισθεί…[Με άκρατο εγωισμό και συναίσθηση της τιμής και της υπολήψεώς της.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Για να μάθουν οι Αλεξανδρινοί, ρωμαϊκή Ιοκάστη από αυτούς να μην ξανακληθείς…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Από το διχάζιο στοιχείο είχες παρενοχληθεί και άπαντες οι νέοι εκεί είχαν σφαγιασθεί;[Με υφή νήριθμων και διαφορετικών φυλών τύψεων.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί Ελληνίς εξ' αυτών είχε αναδυθεί…Μια απόγονος από το Ίλιον μέγιστη προσβολή· με κόρη των Αχαιών να 'χει παραλληλισθεί…[Άνευ νεφών τύψεων.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και δεν είχαμε διοχετεύσει την Αντιγόνη ή την Ισμήνη ως παιδί;[Με γλάστρες ποτισμένες από ειρωνεία.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ούτε τον Πολυνείκη ή τον Ετεοκλή…Γι' αυτό η φάλαγγα η αλεξανδρινή είχε απονεκρωθεί…[Με την αίγλη στο πρόσωπό του αποτυπωμένη.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ο Αρταβάνος, ο βασιλεύς των Παρθών θα σε θυμηθεί για τους βάρβαρους στρατιώτες του που από την χείρα σου είχαν σφαγιασθεί…[Ως καβαφίστρια ρητορική επιγραφική.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Επείσθη από τον έλλογο χαρακτήρα μου που έχει επιγραφεί…[Με έπαρση από την άνετή του ρητορική.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε πάντα ήσουν στον λόγο περίπλοκος λογοτέχνης …[Με αιθέρια από φτερά στρουθοκαμήλου φωνή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τις φαρέτρες και τα βέλη έστω του λόγου του δεν αφήνει ποτέ παράμερα ένας ράδιος στρατιωτικός…[Εξοργισθείς.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Οι βάρβαροι στρατιώτες για τους χορούς, στους ρυθμούς του Διονύσου που είναι Έλλην θεός από εσένα είχαν τιμωρηθεί…[Σε αυτόφωρο τα χέρια του από τις χείρες της σαν να 'ναι ερωτιδεύς ζεύγος κάτω από την λάμψη του φεγγαριού.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Η Νταιάνα από αυτούς ας είχε προτιμηθεί…Όταν διέσχισα τον Τίγρη είχα ευφρανθεί… [Αναπνέει βαθειά.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Όχι τον Ευφράτη αλλά και οι Συγκλητικοί είχαν συγκινηθεί γιατί με αγάπη η χώρα των Πάρθων είχε αλωθεί…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Δεν μου άρεσε η θυγατέρα του βασιλιά των Πάρθων… Ήταν δύσμορφη όπως και ο ίδιος…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Δεν θα μπορούσα ποτέ να φαντασιωθώ μια βάρβαρη ως αυτοκράτειρα των Ρωμαίων…[Με ύφος δίεσης και δίνοντας στην κομμουνιστική παρειά του Καρακάλλα ένα φιλί.]Σε συμπόνεσαν οι στρατιώτες που τους επέτρεψες να εκλάβουν από τις πόλεις και τα χωριά το μερτικό τους…[Με ύφος πεταλούδας θριάμβου.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Μεταμορφώθηκα σε κύρη όλης της Μεσοποταμίας! [Πάλλονται από τα χέρια του τα στήθη του.] Ο κύρης όλης της Ανατολίας!
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Η Μεσοποταμία ολοδικιά σου…[Με δάκρυα στην μύτη της από της υπερηφάνειας την ευσυγκινησία.] Ο Μακρινός όμως τον θρόνο σου εποφθαλμιά… [Σε τόνο συναγερμού.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί είναι ενάρετος γνώστης των νόμων και της δημόσιας ζωής…Στα στρατιωτικά όμως είναι αδαής…[Με τρικυμισμένους από την αμφιγνωμία οφθαλμούς.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πες μου ότι δεν φοβάσαι το καλλίτερο γιέ μου…[Με ευδία δόση σαρκασμού.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Δεν… [Με ενδοιασμό.] Δεν τον… [Κομπιάζει ελαπρώς.] Δεν τον φοβάμαι… [Με Τειρεσία ασυγκινησία.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Του Μακρίνου τα απορριφθέντα εδέσματα δεν του είναι επιτερπή… [Με την αίσθηση της επαπειλούμενης διεκδίκησης από θρόνου νοσφιστή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αυτή είναι η απόλαυση μητέρα της ζωής… [Με ύφος πνιγηρό που δεν πείθει για των επιχειρημάτων του το ορθόν.] Τα απορρίμματα από τα ευήθη εδέσματα των άλλων…Αντλείς την ουσία και την ενέργειά τους…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Μυσαττόμενος των ποτών ο Μακρίνος…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Επειδή την χλαμύδα φιλούσε…[Εγείρεται από την κλίνη αφήνοντας την μητέρα στον ενικό αριθμό.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πως θα τον σκοτώσεις υιέ μου έχει διαδοθεί…[Ο Καρακάλλας με εστραμμένη την πλάτη στην μητέρα του και στο κρεβάτι μοιάζει έτοιμος στο θεατρικό κοινό να απολογηθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Λόγω της εναντίωσής του με τα αυτοκρατορικά έθιμα ή επειδή είναι θηλυπρεπής;
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί η ανταπόκριση θα πρέπει να 'ναι μονοκομματική; [Ολοφυρόμενη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Σαν τους αστρολόγους που με περιστοιχίζουν και με κολακεύουν, ενώ με περιγελούνε ομιλείς… [Σαν μαθητής ισχνός που μεγαλύτεροί του σε ηλικία τον παρενοχλούνε ομιλεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Η σχέση σου με τον Ματερνιανό δεν μου είναι αποδεκτή…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γνωρίζει τους κάλλιστους των μάγων που επικαλούνται τα κάλλιστα πνεύματα των νεκρών…Έχουν την γνώση των θεών, γιατί αφουγκράζονται τις σκέψεις και τα μυστικά των ζωντανών….[Με έμφυτο ενθουσιασμό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και τι ως άλλος Οδυσσέας έμαθες από τον κόσμο των νεκρών;[Με ειρωνεία για αυτήν την δοξασία.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πως είμαι ακόμη ζωντανός… [Αναπνέει βαθειά.]
[Σε αυτό το σημείο η Ιουλία Δόμνα αγκαλιάζει τον Καρακάλλα, ενώ βαθμηδόν σβήνουν τα φώτα επί σκηνής.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Στην Ρώμη κάποια ημέρα μετά τα εγκαίνια των κληθεισών Θερμών του Καρακάλλα θα εξυφανθεί. Η Ιουλία Δόμνα έξω από το παράθυρο του αυτοκρατορικού παλατιού το πλήθος που πανηγυρίζει με το καινοτόμο επίτευγμα, οφθαλμοτηρεί. Ο Καρακάλλας σε εφόρμηση και σε εισβολή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πάντα ο Καρακάλλας νικητής…[Συνεχίζει να ατενίζει το πλήθος αφουγκραζόμενη την παρουσία του υιού της.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Όπως το χοντρό κλαδί μου συνέτριψε τον Πεσκένιο Νίγρο στην Κύζικο, έτσι πάντα νικητής… [Ως λαίλαπα θα την προσπελάσει και να μεταστραφεί προς τον εαυτό του την εξωθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αν δεν τον πρόδιδε ο Αιμιλιανός…[Μοιάζει σα να μην θέλει να ολοκληρώσει την στίξη της την υποθετική.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Και εγώ που επιθεώρησα ότι τα τέκνα του Αιμιλιανού πως από την χαίτη του είχαν αιχμαλωτισθεί, ενώ για την ασφάλειά τους τον χοντρό σπάδικά μας είχε φοβηθεί…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Μην ξεχνάς πως ο μέγας Κόμοδος είχε ιερουργήσει τούτη την τακτική, για να διασφαλίσει την εμπιστοσύνη των στρατηγών και την έφεσή τους την ευνοϊκή… [Στην αφή των χεριών της το αέτωμά της, σαν να μην μπορεί ραδίως να σκεφτεί τι θα πει.]Δεν πταίει ο πατήρ σου που ακολούθησε την ίδια τακτική παραδοσιακή…

ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Εμείς πάντως ήμασταν εκτός Ρώμης, ώστε η τύχη των παιδιών των ηγεμόνων να μην από κοινού μοιρασθεί…[Γελάει ανέτως διαιτώμενος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Υιέ μου σε περίπτωση ήττας μήπως σας ενδικτυώσουν και σας αποκτηνώσουν είχε φοβηθεί…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Όλη η οικουμένη έγινε άνω κάτω, αφού άλλες κώμες γίνονταν διαγώνιοι του Νίγρου και άλλες του πατρός μου…[Την αγκαλιάζει στην μέση και έπειτα ως κατακλυσμός αμπώτιδος.] Είναι των Ελλήνων χαρακτηριστικό να διάγουν ατελεύτητες διαμάχες και τον αφανισμό να επιδιώκουν εκείνου που υπερέχει…[Προβαίνει σε έναν κύκλο πέριξ του εαυτού του γεωμετρημένος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τότε πρόσεχε υιέ μου ποτέ να μην φανείς ενώπιον των Ελλήνων πως υπερτερείς…[Γελάει πλαστουργώντας ένα αρχαϊκό φι με τα χέρια στο σώμα της, σα να βλέπει με λεονταρισμό σε σμηναρχική παράταξη μέλη της οικογένειάς της.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Μετά την νίκη του καταγόμενου αχαίνιού μου της Βιθυνίας οι έποικοι προσχώρησαν στο μοιρογνωμόνιο του…[Αναπολώντας τις ιουρασικές αμείνονες στιγμές.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Στην Νίκαια λόγω αντιπαλότητας από τους εποίκους ο στρατός του Νίγρου είχε προτιμηθεί…[Με υπόμνημα αντεκδικητικής μανίας.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Έλληνες… [Με Νεπτούνου αγανάκτηση και σε τόνο διαβιβαστικό του κίτρου του ρωμαϊκού ήθους προς κάθε τι το ελληνικό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Στα στενά διέφυγαν του Ταύρου, του Νίγρου οι οπαδοί…[Με αποβιώσασα γαλή για το ποια αντίδραση θα ακολουθηθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ο Δίας για να τους περισώσει δεν φάνηκε σε ταύρο να έχει μεταμορφωθεί…[Χασκογελάει παραιτούμενος από αυτοκρατορικά λεκτικά αξιώματα.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Για την αποστασία που επέδειξαν οι αυτόχθονες της Τύρου και της Λαοδικείας ούτε από του Νίγρου την οργή….[Με αναφιλητά σοβαρότητος.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Οι φονιάδες οι Μαυριτανοί… [Καγχάζει, ενώ το ξίφος του στιλβώνει με το πέπλο της μητρός του αχνίζοντάς το και εκ παραλλήλου με την δική του αναπνοή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Οι οχυρώσεις στην Καππαδοκία από τους χείμαρρους και από τα χιόνια προδόθηκαν… Κατ' αυτόν τον τρόπο οι στρατιώτες του πατρός σου ένιωσαν φρίκη τω όντι ορεσίβιοι, γιατί στις θέσεις τους υπεχώρησαν….[Με την οδύνη της μητρός του στρατιώτη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Η θεία πρόνοια…[Αγναντεύει πότε ψηλά τον ουρανό από το παράθυρο και πότε τον εαυτό του στην κόψη του σπαθιού του την δεινή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και η νεολαία της Αντιόχειας υπέρ του Νίγρου… [Με ύφος Γαλάτειας που δευτερολογεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί είναι νέοι και επιπόλαιοι…[Με το απόσταγμα σοφίας που του παρέχει η Φλαβιανή εμπειρία.]Δεν διέβλεπαν τον αληθινό νικητή…[Με Βραχμάνα παραδοχή.] Ο Σεπτίμιος Σεβήρος υπήρξε μεγάλος στην Ισσό την αλεξανδρινή…[Με Κασσιοπισμό και Λεωνιδισμό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και αίμα το ποτάμι…[Μονολογώντας.]Τόσο πολύ αίμα… [Σφίγγει τα χείλη της αναθυμούμενη μνήμες των δικών της προσηκόντων νεκρών.]Νωπό και νεανικό…[Εκλαμβάνει με τα χέρια της τους ώμους της σαν να έχει παγώσει το δικό της αίμα.] Και άζυγο… [Με ύφος επίγνωτης παραίτησης.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γι' αυτό όλο το στράτευμα σε θεωρεί σεπτή…[Με συνεσταλμένο και νωχελικό θαυμασμό.]Ο Άρης όμως μητέρα στους ίδιους

κανόνες με τα μητρικά ένστικτα δεν έχει υπαχθεί…[Σε άσειστο επιβεβαιωτικό τόνο.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ο Νίγρος είχε καρατομηθεί…[Με ύφος μομφής μειράκιου.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αφού δεν είχε τον Οφθαλμό και την Ζυγαριά με την ορθή του….Με το τέλος των βαρβάρων είχε γαλουχηθεί….[Χαμογελάει από ηδονή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τοξότες έφιπποι…Το σώμα του δεν είχε επικαλυφθεί….
[Με διάθεση σουπρεματιστική.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Για αυτό βαρβάριζαν… Το σώμα τους από τους επικείμενους κινδύνους δεν είχε προφυλαχθεί…. [Με επίγνωση στρατηλατική.] Φλεγόμενα τα βέλη τους σαν το μίσος της καρδιάς τους.[Με Τιτανικοναυαγημένο ενθουσιασμό.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Το σχέδιο όμως της δολοφονίας του Αλβίνου ήταν μια αποτυχία οικτρή…[Χαμογελάει σαν τον Δεκεμβριανό ήλιο.]Οι επιστολές δεν έκρυψαν τα ξίφη στων στρατιωτών τα στήθη…[Με νόστο μητρικό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Η τρυφηλή του ζωή… [Τα χέρια του υποκείμενα στο νόμο του Νεύτωνα όπως και το ξίφος του, ενώ μοιάζει από την λαβή του ξίφους να έχει τραυματιστεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και όχι οι δικοί του χοροί;[Γελώντας περιπαικτικώς.] Από τον πατέρα σου επικαλούμενος την ασέβεια προς τους θεούς ο στρατός είχε εξοργισθεί…[Σε παραφορά με το γεγονός.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ήταν και επίορκος... [Με τα μάτια στον Δείμο και σε επιφυλακή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Από τον πατέρα σου μην λησμονείς, πως το Βυζάντιο ολοκληρωτικώς είχε καταστραφεί…[Σε μορφή παραπόνου.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ποτέ λουτρά και πολυτέλειες στου Νίγρου τους προσκυνητές …[Με ύφος κούρου που διακατέχεται από νεανική αυτοπεποίθηση.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ο πατέρας σου ποτέ μήτε στους καύσωνες μήτε στην πάχνη δεν είχε αναχαιτισθεί… [Με αποθεωτικό δέος για του συζύγου της την ρώμη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Την αντοχή ως βασικό συστατικό στοιχείο του ρωμαϊκού ήθους πας ενδιαφερόμενος ας θυμηθεί και ακάλυπτη στο χιόνι η ορώδης κεφαλή…[Με ακροτελεύτιο πείσμα.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τι συμβόλιζε υιέ μου στον πάσσαλο του Αλβίνου η κεφαλή;[Δακρυρροούσα για το απώτερο περίσημο παρελθόν το οποίο διήλθε ανεπιστρεπτί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πως η Ποτεντίλλα η Τορμεντίλλα είχε αποτμηθεί και ατόφια είχε απομείνει μόνον η κεφαλή…[Σαν υπνωτισμένη από έναν μιθριδατικό λήθαργο.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Μετά τη νίκη στην Βρετανία με δάφνες ο λαός τον είχε υποδεχθεί… [Με μαγιάτικη επιφυλακτικότητα.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Από τον φόβο μήπως έχουν των φίλων του Αλβίνου την πρόταση την τελική….[Γελάει και ανασηκώνει το πεπτωκός ξιφιδιόν του.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί στους στρατιώτες να είχαν ένθετα δακτυλίδια είχε επιτραπεί; [Με ιουλιανή τέχνη σκωπτική.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Για να εννοηθεί πως ο Πλούτος έχει αυτοχειριασθεί…Ο θησαυρός των ανθρώπων είναι εκεί….Μέσω των ανδραγαθημάτων ο πλούτος έχει στην ιστορία μορφή περιστροφική…. [Το κλαυδιανό του δακτυλίδι. Ψηλαφεί. Γελάει ώστε στην συνέχεια να ξανασοβαρευτεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πολλοί μέμφθηκαν τον πατέρα σου για το γεγονός ότι η δωρικότητα στην ζωή των στρατιωτών είχε ένεκα αυτού υπονομευθεί…

ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Θα μπορούσε αυτό να το προσημειώσει κανείς…Την δοτική χαριστική την χρησιμοποιούσε σε χρήμα εις το στράτευμα πολύ….[Ως σαΐτα το ξίφος στο Οκταβιανό κρεβάτι με πυγμή. Η Ιουλία Δόμνα τρεμοειδής.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί οι Ατρηνοί γέμιζαν πήλινα δοχεία με έντομα από δηλητηριώδες κερί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Για να θυμίζουν στου πατρός μου τον στρατό τον δικό τους εαυτό…[Στο ορθό των δικών του συλλογισμών με εμμονή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και όχι γιατί ανάρτησε πίνακες για να υπενθυμίζουν την νίκη του;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Μητέρα οι καλλιτέχνες ήταν πάντα στης εξουσίας την υπηρεσία…Έλλογο είναι οι πίνακες να έχουν αναπλασθεί, για να μείνουν Ολύμπιες στους πίνακες μέσα στον χρόνο οι νίκες του πατρός μου…Μην το παραγνωρίζεις…[Ξεροβήχει.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Έχει βραδιάσει τώρα Αντωνίνε…. Η ψυχή μου θέλει να αναπαυθεί….
[Ο Καρακάλλας αποχωρεί εκ της σκηνής, ενώ η Ιουλία Δόμνα έτοιμη ώστε ο Ύπνος στο κρεβάτι της να την υποδεχθεί.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

<u>ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ</u>

[Ο Καρακάλλας εδραιωμένος στο αυτοκρατορικό κρεβάτι. Η Ιουλία Δόμνα ανηνεμή στου Καρακάλλα την κλίνη σε αέναη περιστροφή, ενώ των Τόρις χέρι στο σπαρτακιστικό συνεχώς αγκυροβολεί. Τον αστρολογικό χάρτη του Αντωνίνου θα περιεργασθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Η μητέρα σου για εσένα Αντωνίνε ανησυχεί… Ανησυχεί που βάζεις αστρολόγους και μάγους το μέλλον σου να μεταβιβασθεί… [Οι συσπάσεις του προσώπου της δημιουργούν ένα ύφεσης αντεστραμμένο γράμμα νι ή το γράμμα v της λατινικής σε αντιστροφή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ο Μαρντούκ τα γνωρίζει όλα… [Δίχως να αποσπασθεί από τον αστρολογικό του χάρτη η προσοχή.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ο Μαρρουκά τα γνωρίζει όλα Αντωνίνε και τα θεϊκά και τα ανθρώπινα… [Με διάταση ο παλμός της καρδιάς της.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Έχω την κρινόμορφη καρδιά για να προσκαλεσθεί… [Πάλλει σε τετραγώνιο σχήμα τα στήθη του, δίχως να την κοιτάζει καθόλου, έστω και αν την ποθεί.] Ήθελα να με συμβουλεύει και να με καθοδηγεί…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Δεν φοβάσαι μήπως μάθει τις πιο μύχιες σκέψεις σου; [Με φόβο αληθή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ένας ατόφιος από χρυσό αυτοκράτωρ καθόλου μήπως αποκαλυφθούν τα πιο τρανά μυστικά του δεν θα φοβηθεί, γιατί έχει στην διαγώνιό του τον Μαρουτούκκου για να προστατευθεί… [Με διχαλωτή την γλώσσα του˙ έτοιμη δέρας να κεντρίσει με το δηλητήριό της.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Στον Μπαρασουκούσου πρέπει να ομοπνευματισθείς…. [Ο Καρακάλλας σχηματίζει με τα δάχτυλα του χριστιανοδημοκρατικού του χεριού ακατανόητα λογότυπα στον αστρολογικό του χάρτη. Η Ιουλία Δόμνα στον λόγο της ακάθεκτη θα ξεδιπλωθεί.] Αντωνίνε νομίζω πως εντούτοις χρειάζεσαι τον

Λουγκαντιμμεράνκια πολύ περισσότερο για να θέσεις τάξη στο χάος από το οποίο έχεις χαρακτηρισθεί…. Στον Κάτω Κόσμο να πάμε έχουμε καταδικασθεί… [Με νηφάλιο και αναπότρεπτο ύφος.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αυτό μητέρα το γνωρίζει μόνον ο Μαριλουγκαλντιμεράνκια… [Με ψήγματα ειρωνείας.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πρέπει να αναθέσουν στον Ασαρουλούντου την αποστολή να σε προστατεύει και να σε ευλογεί ως την δική σου θανή, αν και άσωτος οι αστρικοί θεοί… [Με συριστική φωνή.] Έχει την ασφάλεια την σφαιρική…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ώρες ώρες εύχομαι ο Ναμτιλλάκου τον πατέρα μου να είχε αναστήσει από τον κόσμο των ζωντανών νεκρών, ώστε μαζί του η φωνή μου περιστασιακώς να συνομιλεί….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Με τα πνεύματα της Αβύσσου συνομιλεί· για αυτό είναι τόσο ισχυρός και ανασταίνει νεκρούς όπως αυτόν τον Ιησού Χριστό στον οποίον πιστεύει πλήθος στην Ρώμη ανίσχυρων και ισχυρών…. [Ως σπόγγος στο αντικείμενο εργασίας της.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αυτό πραγματικά που η φύση μου θα χρειασθεί, είναι του Ναμρού την σοφία ώστε του κόσμου η παντογνωσία να μου μεταδοθεί… [Με εκστατικό ενθουσιασμό.] Πως είναι καλός και όμορφος έχει λεχθεί…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τον Αζαρού θα χρειαστείς σαν στην Μεσοποταμία μεταβείς, για να αναπτύξει στις ερημιές εξαίσια φρούτα, ώστε να μην διψάσεις ποτέ στην άνυδρη γη…. [Κοιτάζει με θωμασμό και ακαταπόνητη διάθεση τα δένδρα της αυτοκρατορικής αυλής.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αυτό ποτέ δεν θα παραλειφθεί γιατί συν τοις άλλοις ο Αζαρού είναι και γενναιόδωρος… [Με αγάπη στα μάτια νιοστή.] Τα σκοτάδια που έχω… Αυτά τα σκοτάδια…. [Την κλίνη του εγκαταλείπει και στα γόνατα της Ιουλίας Δόμνας πίπτει.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε μου μην ανησυχείς …. Μικρέ μου Αντωνίνε… [Του πιάνει την σιταρένια κόμη του σχηματίζοντας κύματα βοστρύχων.] Θα ηλεκτρίσει με φως στα σκοτάδια σου ο Αζαρουαλίμ και το καθένα από αυτά σε απολογία θα εξαναγκασθεί…. [Του κάνει νεύμα για αγκαλιά και εκείνος υπακούει προθύμως.] Οι Πάρθοι με τον Αζαρουαλιμνούνα από εσένα θα χουν νικηθεί…. Μπορεί να προμηθεύσει τον στρατό σου με υπερόπλα σε ημέρες τρεις …
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ο Ζιουκκίνα θα μου δείξει πότε θα ναι ευνοϊκοί οι αστρικοί οιωνοί, ώστε αυτό να διαπραχθεί… [Από κοντά της παροδικώς θα απομακρυνθεί.] Με τον Ζικού μητέρα ποτέ δεν θα πτωχεύσεις σε πλούτη και ιδέες....
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Στο μυαλό μου έστω και κοντά μου θα βρεθείς… Θα μπορούσες τον Σαζού να είχες υποδυθεί… [Νεύμα για αγκαλιά του ξαναποιεί. Εκείνος δείχνει να το έχει απαρνηθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ο Σαζού μητέρα τα πάντα γνωρίζει… Και ιδίως μητέρα την μαγεία που είναι στην θάλασσα ή στην γη … [Ξανακάθεται στην κλίνη του, περιεργαζόμενος τον αστρολογικό του χάρτη με μεγαλύτερη διάθεση αφαιρετική.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Ο Τουκού είναι ο βοηθός σου και στης μαγείας τα μονοπάτια ο οδηγός σου…. [Του ξαναπλάθει νεύμα αγκαλιάς σε απελπισία. Δείχνει να έχει παραιτηθεί.] Θα μπορούσες να συμφιλιώσεις τους Ρωμαίους με τους Πάρθους, αν είχες όμως τον Ζιζί με την διαγώνιό σου…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί να τους συμφιλιώσω, όταν με τον Ζαρίμ μπορεί όλος ο στρατός των Πάρθων να καταλυθεί;

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αν ως ιερέας καλέσεις τον Σουγκουρίμ, ο θάνατος τους μπορεί να επιτευχθεί…. [Μοιάζει να δραπετεύει όλος ο αέρας που έχει στην δική του αναπνοή.] Τον Ενμπιλουλού οπωσδήποτε θα τον χρειαστείς, γιατί στην έρημο ή στις κορυφές των βουνών ύδωρ θα σου βρει…..
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ο Επαντούν θα μπορούσε να μου φέρει από την Ρώμη ύδωρ τω όντι μέρος μακρινό…. Η Ρώμη με τον Ενμπιλουλουγκουγκάλ δεν θα γνωρίσει ποτέ σιτοδεία και δεν θα χει για δεκατρία φεγγάρια λιμοκτονία…. [Αριθμεί με τα δάκτυλά του ως το δεκατρία.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Ο Χεγκάλ θα σου μάθαινε τα μυστικά της μεταστοιχείωσης των μετάλλων και όλη τους την λατρεία…. Δεν θα πεινούσε ποτέ ο λαός με τέτοιο πνεύμα γεωργό… [Ο Καρακάλλας από την κλίνη του θα εγερθεί και στον κήπο των ανακτόρων του θα κατευθυνθεί, ενώ η Ιουλία Δόμνα τον ακολουθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Από τον Μαλάχ έχω την γενναιότητα και το θάρρος τα εμπόδια της λειψυδρίας να υπερπηδώ…. [Με τα δάχτυλα σχηματίζει την σφραγίδα του Μαλάχ, ενώ κάθεται στο γεμάτο από υγρασία χώμα οκλαδόν.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε δεν θα πέθαινες ποτέ με τον Γκιλ…. Μεταμορφώνει το αδύνατο σε δυνατό… [Πιάνει τον κορμό ενός δένδρου σαν να 'ναι άνθρωπος που το έχει εναγκαλισθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Είμαι του Γκιλμά το φοβερό παιδί…. Εξαιτίας του κτίσθηκαν της Ουρ οι μυθικοί ναοί. [Σχηματίζει στο χώμα την σφραγίδα του Γκιλμά.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Υιός του αμετακίνητου και του σταθερού…. Αφού επιμένεις στην έννοια του πολέμου, τον Αγκιλμά σου πιστοποιώ….[Γελάει, ενώ πιάνει το κλαδί ενός δένδρου με αποχρώντα σεξουαλικό τόνο.] Με κεραυνούς και καταιγίδες σαρώνει εν ριπή οφθαλμού τον ενάντιο στρατό… [Το κόπτει και σαν μολόχα μυρίζει τα φύλλα που το συναπαρτίζουν.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ορθή εμπορική συναλλαγή… Αν δεν σε γνώριζα μητέρα, θα πίστευα πως είχες σύζυγο τον Ζουλούμ… [Σχηματίζει στο χώμα την σφραγίδα του Ζουλούμ.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αν είχες τον Μουμμού ως σύντροφο θα γνώριζες Αντωνίνε τι συνέβη πριν από την δημιουργία του κόσμου…. Όταν όλα ήταν νηφάλια και ατελειοποίητα… Αλλά χάρη στον Ζουλουμμάρ είσαι τόσο γενναίος, αφού ενώθηκε η δύναμη δέκα ανδρών στο πρόσωπό σου…. [Το κλαδί το φυτεύει στο χώμα.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Με τον Παγκαλγουένα έχει καθορισθεί η φύση των ιδεών που δεν έχουν γεννηθεί ή δεν έχουν ακόμη δημιουργηθεί…. Η άπειρη μετριοφροσύνη… [Αποσβολωμένος.] Αυτή η ιδέα δεν φαίνεται να υπάρχει… [Σχηματίζει την σφραγίδα του Παγκαλγουένα στο χώμα. Εξορύσσει έναν αμαζονίτη από το χώμα.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Θα γνώριζες τις ιδιότητες αυτού του λίθου αν σε συντρόφευε για λίγο ο Ντουμουντούκου… Για πολύ λίγο… [Ο Αντωνίνος της παραδίδει τον λίθο. Αυτή τον περιεργάζεται σαν να' ναι κρυστάλλινη σφαίρα.] Και του Λουγκαλάννα για να σου απέδιδε την γνώση την αποκρυφιστική…..
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Σοφότερος είχα γίνει με τον Λουγκαλούγκα…. [Σχηματίζει στο χώμα με τον παράμεσο του δεξιού του χεριού την σφραγίδα του Λουγκαλούγκα.] Γνωρίζει όλα τα πνεύματα τα νεκρά, τα αγέννητα, τα αστρικά, τα γήινα και του ανέμου….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Ο Κίνμα είναι σφοδρότερος…. [Πετάει τον αμαζονίτη μακριά.] Ελέγχει τις ενέργειες των θεών για να δει αν πράττουν σύμφωνα με του συμβολαίου την θεματική…. Κριτής μέγας των θεών…

ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ναι, αλλά μητέρα ο Εζιζκούλ γνωρίζει πόσο θα ζήσει ο κάθε άνθρωπος… Και εγώ θέλω να ζήσω… Πολύ… Και να κυβερνήσω… .Ακόμη πιο πολύ…. [Σχηματίζει την σφραγίδα του Εζιζκούλ.] Ο Νεμπίρου καθορίζει τις τροχιές των άστρων… Κοίτα μητέρα… Ένα άστρο πέφτει από τον ουρανό… [Καθώς έχει βραδιάσει, λιώνουν τα φώτα επί σκηνής.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Ο Κίνμα καιροφυλακτεί… Ο Ασαρρού γνωρίζοντας το παρελθόν και το μέλλον παραθέτει τους θεούς σε μια πορεία… Ο καθοριστής των κύκλων τους…. Ο Νιννουάμ καθορίζει πόσο θα ζήσεις και πότε θα πεθάνεις….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τότε αυτόν θα επικαλεσθώ για να μάθω την αλήθεια… Αστρολόγοι!!! [Κανείς στην κλήση του δεν θα ανταποκριθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Εις μάτην τους καλείς… Δεν θα 'λθουν…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τότε θα τους βρω ο ίδιος, για να καλέσουμε το πνεύμα, ώστε η αλήθεια να απογυμνωθεί… [Ο Καρακάλλας απέρχεται από την αυλή, για να εισέλθει στο αυτοκρατορικό δώμα. Η Ιουλία Δόμνα ασάλευτη, ενώ τα φώτα πεθαίνουν οριστικώς επί σκηνής.]

<u>ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ</u>

[Ο Καρακάλλας στον κήπο των ανακτόρων ενώπιον ενός αγάλματος του Όσιρη και της Ίσιδος χωροταξικώς θα προσδιορισθεί. Από την Ιουλία Δόμνα θα προσεγγισθεί, φορώντας ένα μήλο στα χέρια της επί σκηνής. Του το παραδίδει.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Όλα τα οφείλουν στον Όσιρη και στην Ίσιδα οι Αιγύπτιοι….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε η πράξη της Ίσιδος να εφεύρει το κριθάρι και το σιτάρι τι εκπροσωπεί; [Ο Καρακάλλας το μήλο δάκνει και ένα τμήμα του θα το φάει.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Το κριθάρι την αναγέννηση της Φύσης πρεσβεύει… Την γονιμότητα και την καρποφορία….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και όχι την μετά θάνατον ζωή;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Η Αναγέννηση είναι μια ζωή μετά τον θάνατο της σποράς…. [Ξαναδαγκώνει το μήλο.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Όμως δεν είναι θάνατος η συγκομιδή; Και αυτή την υπηρεσία προσέφερε ο Όσιρης στης Αιγύπτου τους ιθαγενείς…. Την καλλιέργεια της γης, ώστε στο ανέφικτο και στην αμαρτία η σπορά να μην θανατωθεί… [Του το ψιθυρίζει στο αυτί σαν να περιμένει ο Αίολος να το διαβιβάσει στον μέσο θεατή.] Και το σιτάρι; [Αναμένοντας με ανυπομονησία την απόκρισή του.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τον γάμο του ήλιου και της γης… Η χρυσαφένια του χαίτη που προσπορίζει την αφθονία θα της χαρισθεί….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Όταν πεθάνεις Αντωνίνε να έχεις προλάβει να δώσεις την εντολή την απόθεση δημητριακών στον τάφο σου, ώστε να κυβερνάς την Ρώμη από εκεί…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Θα επιληφθώ επί προσωπικού του ζητήματος... [Σε τόνο βλοσυρό θωπεύει την κοιλιά του αγάλματος της Ίσιδος.] Δεν θα ποδοπατώ στον τάφο κόμες σταφυλιών, ώστε οίνο να εξωθώ…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Η Διόσπολις θα αφιερωθεί στον Δία από εσένα;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αν είναι στο χέρι μου, ναι… Με όργανα την ποίηση και την μουσική εκ νέου ο λαός της Αιγύπτου θα εκπολιτισθεί! [Ξαναδαγκώνει το μήλο.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί από τον Όσιρη υδατοφράκτες στις όχθες του Νείλου είχαν κτισθεί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Για να μην δακρύζουν ποτέ από το υπερβολικό συναίσθημα οι γηγενείς και τους πνίξει από την ασυγκράτητη εκροή…..

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και όχι για την διαρρύθμιση των υδάτων την ορθή, ώστε η πρέπουσα διάχυση στους αγρούς να επιλυθεί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Και για την αιτία αυτή! [Τα γόνατα του αγάλματος της Ίσιδος ψηλαφεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Στην Ινδία λέγεται πως ο Όσιρης δίδαξε την ημέρευση των ελεφάντων στους γηγενείς!
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τι πιο βολικό να εξημερώνεις ανήμερα, πελώρια ζώα και να κυνηγάς νηφάλια την μνήμη… [Τα πόδια του αγάλματος της Ίσιδος αριθμεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Λέγεται επίσης πως τους δίδαξε πώς να φυτεύουν τον κισσό… [Του αρπάζει το μισοφαγωμένο μήλο από το χέρι και το πετάει μακριά από τα δύο αγάλματα σαν ράμνο τον καθαρτικό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τους δίδαξε την καλλιέργεια του κισσού για προσκολλημένα, αναρριχώμενα και σταθερά συναισθήματα… [Τώρα αγκαλιάζει τα στήθη του αγάλματος της θεάς.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και όχι γιατί ζήλευσε τον Διόνυσο και θέλησε να τον υπερκεράσει; [Σαν να γνωρίζει την απάντηση την ορθή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Και αν ο Όσιρης με τον Διόνυσο και τον Δία είχε ταυτισθεί θα χάριζε η πράξη του ψηφίδες αθανασίας… [Φιλί στην μετόπη του αγάλματος της θεάς πορίζει.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Δεν είχες υιό σαν τον Όσιρη για να αποδώσει το όνομά του στην Μακεδονία… [Η Ιουλία Δόμνα διασαλεύει τους γοφούς του αγάλματος του Όσιρη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Η Ίσιδα μπόρεσε να εξαχθεί σε όλα τα τεχνάσματα νικήτρια τα οποία κατεργάσθηκε ο Σεθ, ο αδελφός της, η ενσάρκωση πάσης μοχθηρίας…. [Δίνει στο εθνικοσοσιαλιστικό μάγουλο του αγάλματος της Ίσιδος ένα φιλί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και γιατί στου Όσιρη την κάσα λωτός είχε φυτρωθεί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ένδειξη της αθανασίας του θεού… Ανακτορική θεού πυγμή … Υπερανθρώπινη θεία γέννηση αμίαντη στα λασπώδη του Νείλου ύδατα… [Παραδίδει στο πράσινο μάγουλο του αγάλματος της θεάς ένα φιλί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ο θρεπτικός χυμός που έδωσε η Ίσιδα στο βασιλόπουλο της άνασσας της Βύβλου;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Το δάκτυλο που έβαλε στο στόμα της παρουσιάζει την πρακτικότητα του λόγου που χαρίζει την αθανασία…. [Θέτει το δάκτυλο στο στόμα του σαν μικρό παιδί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί χρησιμοποίησε την φωτιά ώστε το βασιλόπουλο να καθαρθεί; [Τα χέρια της Ιουλίας Δόμνας χορεύουν πάνω στα γόνατα του αγάλματος του Όσιρη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί ο ήλιος εκπέμποντας το φως του είναι πολύ μεγαλύτερο αστρικό σώμα από την γη…. Η αγάπη δημιουργεί την ιστορία και οδηγεί στην αθανασία…. [Αναδιφεί την κόμη του αγάλματος της Ίσιδος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί η βασίλισσα βλέποντας το παιδί της εντός πυρός με την Ίσιδα ως περιστέρα, έγινε υπαίτια η αθανασία του να απωλεσθεί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί για να γίνει κάποιος θεός πρέπει από την μητρική παρουσία να αποσυναρμολογηθεί… [Χαϊδεύει τον λαιμό του αγάλματος της θεάς.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί στο φέρετρο του άνδρα της έδωσε βοδιού μορφή; [Προσκυνάει το άγαλμα του Όσιρη και τα δάκτυλα του ποδιού του ένα προς ένα φιλεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί την δύναμη του θεού και την θυσία εκπροσωπεί…. [Φιλάει τον λαιμό του αγάλματος της Ίσιδος, μα μοιάζει να τον δαγκώνει.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Του θεού που άφησε τον Αδη και νίκησε τον θάνατο, ώστε ο υιός του ο Ώρος την τέχνη των όπλων για να μάθει το κεντρί … [Χαϊδεύει τα στήθη του αγάλματος Όσιρη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Γιατί μητέρα ο αλυσοδεμένος αιχμάλωτος Σεθ από την Ίσιδα είχε απελευθερωθεί; Από γυναικεία πληγή; [Θωπεύει τους ώμους του αγάλματος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Γιατί το κακό έστω και το τυφωνικό όταν το παγιδεύεις γίνεται χαλίκι σου και μολύνει εσένα με το σκοτάδι του που τα πάντα κινεί… [Κεντρίζει του αγάλματος του Όσιρη την οπή την ομφαλωτή.] Γιατί Αντωνίνε από την Ίσιδα το διάδημα που της είχε αφαιρεθεί από τον οργισμένο Ώρο με κάρα αγελάδος είχε αντικατασταθεί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Συμβολίζει το μητρικό ένστικτο σαν μια υπόμνηση στον υιό της πως ήταν η μητέρα του και όφειλε να σεβαστεί την απόφασή της και αυτήν …
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Η Ίσιδα αντιπροσωπεύει την Αίγυπτο και ο Όσιρης το Νείλο… Ο Σεθ ποιον; [Φιλάει την κόμη του αγάλματος του Όσιρη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τον λίβα που ξηραίνει τα πάντα, ενσαρκωμένος σε πόνο και όλεθρο στην ανυδρία του… [Η Ιουλία Δόμνα δίνει φιλιά στα μάγουλα του αγάλματος του Όσιρη.] Τα κέρατα της αγελάδος ίσως να συμβολίζουν τις δύο φάσεις της σελήνης: αυτής του γεμίσματος και εκείνη της χάσης του φεγγαριού. [Η Δόμνα φιλάει το στόμα του αγάλματος του Όσιρη.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και ο Ώρος τον ήλιο… Τα πάντα οδηγούν στον ήλιο… Τα βήματά μας πάντα στον ήλιο… [Η Ιουλία Δόμνα χαϊδεύει λατρευτικά τον λαιμό του αγάλματος του 'Οσιρη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ξαφνικά νιώθω κρύο μητέρα…. Ίσως καλλίτερα να εισέλθουμε στα ανάκτορα…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Συμφωνώ και επαυξάνω… [Ο Καρακάλλας και η Ιουλία Δόμνα αναχωρούν χέρι με χέρι στα αυτοκρατορικά ανάκτορα, καθώς τελειώνουν τον κύκλο τους τα φώτα της σκηνής.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

[Ο Καρακάλλας στον κήπο των ανακτόρων εισέρχεται κρατώντας ένα από πολύτιμους λίθους πουγκί· μια νύχτα ξάστερη και συγχρόνως θερινή. Η Ιουλία Δόμνα πελάζει αθορύβως επί σκηνής.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Είναι μεσάνυχτα Αντωνίνε… Δεν παγώνουν οι δαίμονες της νύχτας το κορμί σου; [Με το χέρι της να μετρήσει την θερμοκρασία του σώματος του Καρακάλλα θα αποπειραθεί. Εκείνος δεν την αφήνει και θα απομακρυνθεί μετά βίας καθήμενος οκλαδόν στην γη και εξορίζοντας τους λίθους από το πουγκί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ώρες ώρες θα ήθελα να γινόμουν αδιόρατος με συνοδοιπόρο τον Βάαλ σε αυτό…. [Με τους λίθους στο έδαφος θα αναμετρηθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αν σε άκουγε Αντωνίνε ο Άγαρης θα προξενούσε δόνηση από την ζήλειά του σεισμική… [Με τρόπο εμφατικό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τον μαλαχίτη που έχασα θα μου τον βρει ο Βασαγγό… [Σαν να ψάχνει εις μάτην ανάμεσα στους λίθους να του αποκαλυφθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ο Μπαθίν θα σου έλεγε πως απώλεσες συγχρόνως την εξουσία και την Μερκούριά σου δύναμη….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Θα αποστείλω τον Μαρμπάς να επιρρίψει ασθένειες σε αυτούς που την εξουσία μου υπέκλεψαν… [Με πορφυρογέννητη πυγμή.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πρόσεχε μήπως ο Βαλεφώρ σου αφαιρέσει τον λεπιδόλιθο που στα χέρια σου κρατάς και που έχει από εφιάλτες ταχύτητα προστατευτική…. [Γελάει ανέμελα.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Νομίζω ότι ο Αμόν σε βάζει να τα λες όλα αυτά για να φιλονεικούμε….[Ως οξυπύθμενος αμφορέας. Ένα περιστέρι πετάει ανάμεσά τους και ο ήχος των πτερών του θα ακουσθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Ο Βαρβάτος τι αποκαλύπτει για το τιτίβισμα των πτηνών;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πως ζηλεύεις που έχω αυτούς τους λίθους και τους οποίους δεν πρόκειται να ανακτήσεις ποτέ! [Σε τόνο λουδοβίκειο.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τον εγκέφαλό σου πως τον γνωρίζει ο Παιμών…. Γιγνώσκει όλα τα κέντρα ενεργείας του και τα ανενεργά….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ:Η λογική του Μπουέρ αντιφάσκει στα λεγόμενά σου…. Ένας εγκέφαλος δεν μπορεί να είναι ανενεργός… Είναι σα να λες πως ένα ηφαίστειο είναι ενεργό σε κάποια σημεία και ανενεργό σε άλλα…. Το ηφαίστειο -και δη η Αίτνα- είτε είναι ενεργό σε όλα του τα σημεία είτε είναι ανενεργό στην ίδια κλίμακα την βαθμιδωτή… [Καγχάζει, σχηματίζοντας τους λίθους σε διχαλωτές παρατάξεις λες και είναι σκάκι.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Ο Γουσιών σε βοήθησε στην επίλυση του προβλήματος να επιδοθείς…. [Κάθεται και εκείνη στο έδαφος στην αντίπαλη παράταξη των λίθων.] Οι ώμοι μου είναι γυμνοί γιατί το θέλησε ο Σιτρί…. [Γελάει περιπαικτικώς.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Νομίζεις ότι θα σε αγαπήσω περισσότερο, επειδή το προστάζει ο Μπελέθ; Πλανάσαι πλάνην οικτρά μητέρα… Βρήκα πως θα εξοντώσω τους Πάρθους… Θα καλέσω τον Λεραίκα να γεννήσει σήψη στις πληγές των στρατιωτών τους από τους τοξότες μου…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Σου έδωσε ο Ελιγκώ για να σε αγαπήσουν οι Ρωμαίοι πολίτες της αυτοκρατορίας μας μια συμβουλή σοφή…. Ένα τόσο μέγα πρόσωπο να παραμένει απαρατήρητο αυτό θα αποκλεισθεί…
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αν δεν ήταν ο Ζεπάρ την Φλαβία Πλαυτίλα δεν θα ’χα ερωτευθεί…. Αυτή είναι αξιοσημείωτη αγάπη ερωτική · όχι των υπηκόων μου…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Ο Βώτης θα σε διευκόλυνε υιέ μου να μάθεις περισσότερα για το παρελθόν της….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Μιλάς όπως μιλάει κάθε μητέρα που βλέπει να νυμφεύεται ο υιός της…. Από ζήλεια… Ο Σάλλος την έκανε να με ερωτευθεί…. [Με παράφορο πάθος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αφού όλα τα ξέρεις υιέ μου μπορείς να αναφέρεις πως δημιουργήθηκε ο κόσμος;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αυτό μόνον ο Πουρσών το γνωρίζει και δεν θέλει ποτέ αυτό το ερώτημα να απαντηθεί… Αυτοφυής… Νους που όλα τα δημιουργεί και όλα επιστρέφουν σε αυτόν… Ένα τεράστιο κεφάλι που έχει το χρώμα του ουρανού…. [Συλλαμβάνει ένα καρνεόλιο στα χέρια του.] Νομίζω μητέρα πως ο Μάραξ αποκαλύπτει πολλά για την Πλαυτίλα και για την σεξουαλική μου ορμή…. Γι’ αυτό είναι από εσένα ζηλευτή….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πάντως από τον Ιπός δεν κινδυνεύεις να μείνεις άτολμος… Τολμηρός και ευφυής … Πως είναι η νύφη στην κλίνη την συζυγική;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Θα έπρεπε να ερωτήσεις τον Αύμ… Γνωρίζει τα πάντα για την υπόθεσή μου την ιδιωτική….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Πάντα στην ρητορική είχες μεγάλη διδακτική… Τον Ναμπέριο επί παραδείγματι…

ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Θα ήθελα στιγμές-στιγμές να γινόμουν αόρατος από τον Γκλάσια Λάμπολας... [Συναγείρει τους λίθους που ανήκουν στην δική του παράταξη και στο πουγκί τους τοποθετεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Με τον Μπιούν υιέ μου δεν χρειάζεται να είσαι μήτε Γύγης μήτε Κάνδαυλης… Για να μην χρειασθείς την αδιορατότητα θα έχεις τον Μαικήνα και την σοφία ορθή …..
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Με τον Ρονοβέ μητέρα θα μπορώ να ομιλώ σε ποικιλία γλωσσών με τους εχθρούς και τους ανεπιθύμητους να επικοινωνώ, ώστε να κατανοούν ευκολότερα τις ανάγκες και τα δικά μου "πιστεύω" και "εγώ" ….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Θα μάθεις την αλήθεια για τους παρόντες εχθρούς σου από τον Μπερίθ…. Γνωρίζει απταίστως τον χρόνο ενεστώτα…. [Πετάει τον ροδονίτη μακριά από τον κύκλο προστασίας που έχουν δημιουργήσει.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ουδέν κρυπτόν υπό τον Ασταρώθ μητέρα…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Έχεις αφήσει μεγάλο όνομα Αντωνίνε πίσω σου και ο Φορνέας είναι υπόλογος για αυτό… [Προσλαμβάνει έναν γαγάτη από την παράταξή της και με τον οφθαλμό της θα το περιεργασθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ:Ο Φοράς λέει πως προξενεί καλή τύχη ο γαγάτης που κρατείς….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Ο Ασμοδαίος μου λέει πως ο Κηφέας και η Κασσιόπη ευλογούν τον θρόνο πάνω από την δική μας κεφαλή… [Του υποδεικνύει τον έναστρο ουρανό προς τον βορά.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Θα ήθελα ο Γκάαπ στην Παρθία αμέσως να με μεταφέρει… [Πιεσμένος.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Με την συντροφιά του Φουρφούρ θα έχεις καταιγίδες και αστραπές στο ταξίδι που ο Γκάαπ θα σου επιφυλάσσει….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Δεν έχω τίποτε να φοβηθώ…. Είμαι σφυρηλατημένος σαν τον Μαρχωσία μαχητής ….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αυτό για τον Στόλας… [Πετάει τον γαγάτη ψηλά στον ουρανό μακριά από τον κύκλο προστασίας.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Μητέρα πάντα ήξερα ότι ήθελες να με κάνεις του κόσμου ποιητή… Αλλά βλέπεις ο Φένεξ καιροφυλακτεί….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Η καλή σου τύχη… Αυτή η τύχη δεν επιτρέπει στον Χαλφάς να σου κατασκευάσει πόλεις με ψηλά κτήρια ως τον ουρανό…. Πυλώνες που ούτε καν φαντάζεσαι… [Αυτή την φορά συλλαμβάνει στα χέρια της έναν φθορίτη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Αυτό που θέλω να γνωρίσω είναι την σκέψη των εχθρών μου περισσότερο, παρά τους πύργους της απόκρουσης… Σε αυτό ο Μάλφας είναι δικός μου αρωγός….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και όχι να αλώσεις την αξιοπρέπεια εχθρών υπό την ηγεσία του Ραούμ; [Γελάει, ενώ του παραδίδει τον φθορίτη.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Προτιμώ την σφαγή των εχθρών μου υπό την ηγεσία του Φοκαλώρ... [Ο Καρακάλλας τοποθετεί τον φθορίτη στο πουγκί.] Και να πεθάνουν υπό την ηγεσία του Βεπάρ εντός τριών ημερών…. Και υπό την ηγεσία του Σαμπνόκ οι πληγές τους δείπνα των σκουληκιών….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ:Ο Βινέ αν τον χρησιμοποιήσουν Αντωνίνε οι εχθροί σου μπορεί τα πιο υψηλά κτήρια της Ρώμης να καταλύσει και στο νερό από τις καταιγίδες που επιφέρει να μας πνίξει ….[Προσεγγίζει στην παράταξή της ένα καρνεόλιο. Το κρατάει σφικτά στην χούφτα της.]

ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Κέντρισε τους οφθαλμούς σου μητέρα με τον ουρανό…. Τον Ρήγουλο υποδεικνύει ο Μπιφρόνς να ακολουθώ…. [Κοιτάζουν αμφότεροι δυτικά του ουρανού στον αστερισμό του λέοντα.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τιμές και δόξες υιέ μου… Ο Βουάλ θα σε βοηθήσει να έχεις στέρεες και γερές φιλίες…. [Ο Καρακάλλας πίνει από μια υδρία νερό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τον Χααγκέντι προτιμώ που κάνει τον οίνο σε νερό….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αν πεθάνεις ο Χααγκέντι ως υπερασπιστής από εσένα μην λησμονηθεί….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Από τον Κροσέλ νερό ζεματιστό…. [Συνεχίζει να πίνει αδιαλείπτως.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Δώσε μου Αντωνίνε το χέρι σου να δω… Το όρος της Αφροδίτης με γραμμές είναι πολύ φουσκωτό… Αν ζήσεις θα έχεις εμπειρίες πολλές για να ερωτευθείς… [Με το δεξί του χέρι θα νυμφευθεί.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ο Φουρκάς σε εξαναγκάζει αυτά να τα λες αυτά… Κοίτα στον ουρανό ξανά ψηλά… [Η Ιουλία Δόμνα κοιτάζει βορειοδυτικά την κόμη της Βερονίκης.] Παραμονεύει να σε συλλάβει αδιάβαστη στην αστρονομία ο Αλλοκές… [Γελάει συνεσταλμένα, ενώ ακούγεται το αλύχτισμα ενός κυνός.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Τι λέει ο Καίμ;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Πως δεν με προσέχεις δεόντως όταν σου ομιλώ…. Αναρωτιέμαι υπό την ηγεσία του Μουρμούρ τι υπάρχει πέρα από την γη και το σύμπαν φιλοσοφικώς….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ούτε ο Ορομπάς Αντωνίνε μου, γλυκέ μου Αντωνίνε δεν δύναται να σου απαντήσει σε αυτό το ερώτημα το φιλοσοφικό….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τουλάχιστον δύναμαι να φιλοσοφώ…. Και να μην έχω νυμφευθεί πολύ μεγαλύτερης ηλικίας γυνή όπως με καλεί ο Γκρεμορύ….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Θα μεταμορφωθείς σε θεό… Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με τον Οριάς οδηγό….
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Στο επάγγελμα το αυτοκρατορικό δεν τελεσιδικώ…. Και σε αυτό ο Βαπουλά είναι ειδικός οδηγός….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αντωνίνε είσαι αίμα μου… Σε γνωρίζω… Το αίμα ύδωρ δεν γίνεται…. Το νερό όμως και το αίμα ενδέχεται να γίνουν οίνος άκρατος από τον Ζαγκάν…. [Εξάγει από την μιλιταριστική παράταξη που είχε ενώπιον της έναν σεληνόλιθο.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Ο Ζαγκάν μπορεί να κάνει ακόμη και τον πιο ανόητο ευφυή…. Έναν ευφυέστερο ευφυή…. [Ο Καρακάλλας από το χώμα έναν λαζουρίτη υπεξαιρεί.] Ο Βαλάχ στην ανακάλυψη αυτού του θησαυρού με οδηγεί! [Αναφωνεί και όρθιος θα σηκωθεί.]
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Και εγώ που πίστευα ότι ο Καρακάλλας τίποτε δεν θα φοβηθεί…. Δεν θα ήθελες ο Φλαύρος να σου χαρίσει την αιωνιότητα την θεϊκή, ώστε ο εχθρός σου να καεί;
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Τον Βόρειο Στέφανο δίπλα στον Βοώτη τον έχεις δει; [Της δείχνει με το φασιστικό του χέρι το επίμαχο σημείο του ουρανού.] Ο Ανδρεάλφους με προστατεύει και με καθοδηγεί…
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Ο Ανδρεάλφους είναι υποκείμενο στα ρήματα προστατεύει και με καθοδηγεί…. Χρόνου ενεστώτος…. Ο Κιμέριες με κάνει τόσο καλή στο συντακτικό και την γραμματική….. [Αποθέτει τον σεληνόλιθο για λίγο, κάτω από την γλώσσα της και κατόπιν το πτύει στο χέρι της το Φρανκικό.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Και εγώ με τον Αμντουσίας είμαι τόσο καλός στην μουσική…. [Πως παίζει φόρμιγγα θα προσποιηθεί.]

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Με τον Βελιάλ οι σκύλοι σου σε λίγο θα έχουν επαυξηθεί… Εντούτοις ο Ντερακάμπια με διαβεβαιώνει πως ο σεληνόλιθος προσφέρει αιώνια νεότητα σε όποιον στον λαιμό του τον φορεί…. [Τον στεγνώνει με την ανάσα της και εκείνος θα προβεί σε χρώματος μεταλλαγή.]
ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ: Εγώ σου προξένησα αυτή την πράξη με αρχηγό τον Δανταλιών…. Ξέρει πως η σκέψη μου να μεταβιβασθεί….
ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ: Αν μου κλέψεις τον σεληνόλιθο θα παρέμβει ο Ανδρομάλλιος και στο φως θα αποκαλυφθείς…. [Του παραδίδει άπασες τις πέτρες και εκείνος τις εισάγει στο πουγκί. Αποχωρούν αμφότεροι από την σκηνή.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

<u>ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ</u>

[Στις κάρες της Μεσοποταμίας τον Απρίλιο του 217 μ.Χ θα εκτυλιχθεί. Ο Μακρινός και ο Μαρτιάλης ανάστατοι επί σκηνής.]
ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Την επιστολή που έστειλε στον αυτοκράτορα ο Ματερνιανός την έχεις δει; [Του δεικνύει με το χαρακτηριστικό του Άρη την επιστολή.]
ΜΑΡΤΙΑΛΗΣ: Τι λέει στην επιγραφή;
ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Με κατηγορεί πως συνωμοτώ για να τον στείλω στον κόσμο των νεκρών… [Ψιθυριστά από τον φόβο της προδοσίας.]
ΜΑΡΤΙΑΛΗΣ: Και πως κατόρθωσες να μην προδοθεί το δικό σου μυστικό; [Με υποκρισία εχιδνών.]
ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Από το πλήθος των επιστολών ήμουν για την συγκεκριμένη αφαιρετικός…. Από το άρμα του μου ζήτησε ο Αντωνίνος ως ηνίοχος να γίνω αναγνωστικό κοινό… [Με επιτήδευση ανδροπρεπή.]
ΜΑΡΤΙΑΛΗΣ: Ωραία… Και τι κάνουμε τώρα;
ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Η τιμή σου υπενθυμίζω πως από τον Αντωνίνο είχε προσβληθεί και ο αδελφός σου είχε εκτελεσθεί με μια κατηγορία που ποτέ της δεν είχε αποδειχθεί… [Χείμαρρος με σκοπό να τον κάνει έξω φρενών.]
ΜΑΡΤΙΑΛΗΣ: Έχεις… δι… έχ… εις… δί… και… ο…. [Τραυλίζοντας από τις ωδίνες.] Στο ναό της σελήνης λέγεται πως ο Αντωνίνος θα είναι περαστικός…..
ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Αυτός ο Απρίλης στην Μεσοποταμία είναι τόσο παγοδιαβρωτικός… [Δράττει με τα χέρια του τα μπράτσα του για να γίνει υλικό θερμαντικό.] Δεν πρέπει ο καιρός στα αρχιτεκτονήματά μας να είναι τόσο κωλυτικός… Θα του επιρρίψω δηλητήριο στο γεύμα και εσύ με το ξίφος σου θα γίνεις ο πόλος ο πολιορκητικός… [Σφαδάζει από ικανοποίηση.] Έτσι για την προσβεβλημένη σου τιμή θα γίνεις αδελφός εκδικητικός και επειδή δεν σε προβίβασε στο σώμα του κεντυρίωνα θα γίνεις εκδικητής τιμωρός….
ΜΑΡΤΙΑΛΗΣ: Αυτό που θα ριψοκινδυνεύσω αν συμμετέχω στο σχέδιό σου είναι η ζωή μου, ενώ αν τον σκοτώσω εσένα σε περιμένει ο αυτοκρατορικός ναός…..
ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Αν τον εξοντώσεις και με ασφαλές μέσο να διαφύγεις κατορθώσεις και θα γίνεις κεντυρίωνάς μου και θα γίνεις στον θρόνο μου διάδοχος κληρονόμος…..
ΜΑΡΤΙΑΛΗΣ: Αν είναι έτσι, τότε ας είναι…. [Γελάνε σατανικά αμφότεροι καθώς σιγοσβήνουν τα φώτα επί σκηνής.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Στις 8-4-217 μ. Χ, 4 ημέρες μετά τα γενέθλια του αυτοκράτορα θα εκτυλιχθεί. Μπροστά στο πτώμα του Καρακάλλα ο Μακρινός με μια φρουρά πραιτοριανών…. Όλοι μαζί οι πραιτωριανοί.]

ΠΡΑΙΤΩΡΙΑΝΟΙ: Ave Caesar!

ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Θα ήθελα να ευχαριστήσω το σώμα των πραιτοριανών να μου κάνουν την τιμή, να θέλουν να εκλεγώ αυτοκράτοράς τους μετά την πρόσφατη απώλεια του Αντωνίνου Καρακάλλα, αυτοκράτορα σεβαστού εκ της σεπτής μητρός, του Ιουλίας Δόμνας και επιδέξιου στρατηλάτη στην Ανατολή που και αν είχε καταγάγει ένιες νίκες κατά των Παρθών, δεν τους είχε νικήσει ποτέ ολοκληρωτικώς… [Με τρόπο εμφανώς υποτιμητικό.] Δεν γνωρίζω αν είμαι ικανός και εφάμιλλος του Αντωνίνου, ώστε στον θρόνο του να τον διαδεχθώ… [Με συγκρατημένη συστολή.]

ΠΡΑΙΤΩΡΙΑΝΟΙ: Είσαι! [Άπαντες με μια φωνή.]

ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Αν και δεν επιθυμώ την κατάληψη της εξουσίας ουδαμώς, ώστε να αναλάβω αυτό το κραταιό αξίωμα, θα το πράξω ανυπερθέτως και στο φρόνημά σας αλλά και στο ήθος το ρωμαϊκό που διακατέχει κάθε στρατιώτη να μην φανώ προσβλητικός…. [Με τάση επιβεβαίωσης στα γενικόλογα πρόσωπα των στρατιωτών.] Τους Γερμανούς ιππείς που σκότωσαν τον δολοφόνο-το όνομά του δεν αξίζει καν να αναφερθεί-του κραταιού μας αυτοκράτορα Αντωνίνου Καρακάλλα θα τους ανταμείψω με πλούτη και τίτλο τιμητικό…. [Με τέρψη.] Ακόμη κλαίω και θρηνώ όπως όλοι είδατε ιδίοις όμμασιν για το πτώμα του νεκρού μας αυτοκράτορα…. [Σκουπίζει τάχα τα μάτια του από δάκρυα.] Το σώμα του νεκρού ας αποτεφρωθεί και η τέφρα του στην σεπτή Ιουλία Δόμνα ας αποσταλλεί, για να ενταφιασθεί από αυτήν με τον δέοντα σεβασμό… [Εφησυχαστικός.] Από ευγένεια και μεγαθυμία παραγγείλατέ της πως αν και γνωρίζω για την ασθένειά της, θα της φερθώ σαν υιός και πως πρέπει να σταματήσει την δίαιτα με αποχή εκ της τροφής, θρηνώντας για τον Σεπτίμιο Σεβήρο, τον Γέτα και τον Αντωνίνο Καρακάλλα τον νεκρό της πια υιό…. [Με ύφος προσποιητής μεγαθυμίας όμως με τον φόβο πως η ζωή της Ιουλίας Δόμνας συνεπαγόταν κίνδυνο θανάτου για τον ίδιο.] Ο Αρταβάνος, επικεφαλής μεγάλου στρατού θέλει να εκδικηθεί για τους άνδρες του που σε περίοδο ειρήνης από εμάς είχαν σκοτωθεί. Μόνον εγώ μπορώ να πάρω θέση και να ηγηθώ, τώρα που ο Αδουέντος παραιτήθηκε από την ιδέα του αυτοκράτορα λόγω προκεχωρημένης ηλικίας…. [Με αρχηγικές τάσεις.] Δεν μπορώ να εγκαταλείψω τον ρωμαϊκό στρατό και να λιποτακτώ… [Με ύφος μεγαλοσχήμονος αυτοκράτορα.] Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία από την αφοσίωση και την γενναιότητά σας θα εξαρτηθεί… [Με επανάληψη του κατωτέρου μέρους της ψυχής.] Ο βασιλιάς αυτός αν και δεν έχουμε διαφορά συνοριακή ή Σκαμάνδρια, θέλει να πολεμήσει και να εκδικηθεί για αυτά και για τους συγγενείς του που θεωρεί ότι σκοτώσαμε, παραβιάζοντας το δίκαιο και τους όρκους ….[Με οφθαλμό πυρός.] Ένοπλοι ας παραταχθούμε με την ρωμαϊκή τάξη και πειθαρχία….[Με ύφος οργανωτικό.] Το πλήθος των βαρβάρων είναι ασύντακτο και βασισμένο σε πρόσκαιρους στόχους, ενώ οι δικές μας δυνάμεις σε σωστή τάξη και συγκρότηση θα πολεμήσουν για να φέρουν την ελευθερία και σε εκείνους τον όλεθρο…. [Με ύφος στιβαρό.] Ας αγωνισθούμε με αισιοδοξία και θα τους αποδείξουμε πως η νίκη μας ήταν αξιόπιστη και δεν βασιζόταν σε παρασπονδία…. Εντούτοις θα κρατήσουμε την ανάμνηση του Καρακάλλα στις καρδιές μας και θα την

μεταβιβάσουμε στους μεταγενέστερους…. Αιώνια δόξα για τα ανδραγαθήματά του θα του χαρισθεί, τόσο για την αγάπη του προς εσάς όσο και για την συμμετοχή του στις κοπιώδεις απόπειρές σας….. [Με ύφος Μητέρας του στρατεύματος.]
ΠΡΑΙΤΩΡΙΑΝΟΙ: Ave Caesar! [Άπαντες με μια φωνή.]
[Ο Μακρινός κλαίει υποκριτικά πάνω από το πτώμα του Καρακάλλα, ενώ σβήνουν οριστικώς τα φώτα επί σκηνής.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΕΛΟΣ